



SCC-NYTT

Medlemstidning för Smålands Country Club

VINTER 2015



VI RAPPORTERAR FRÅN COUNTRY-SM

På besök på IBMA

Billy Sherrill

En rad livereportage

**En pratstund med
Sam Outlaw**

Med Anna i Nashville

**Western Swing
& Texas Music**



SCC-NYTT

Medlemstidning för Smålands Country Club

STYRELSE:

Ordf: Lars Thell
Stångågatan 37 D
598 37 Vimmerby
Tel: 0492 - 137 62
Mail: lars.thell@home.se

Skr: Tobias Hultqvist
Västervik
Tel: 0490 - 171 02
Mail:
tobias.hultqvist@hotmail.com

Kassör: Björn Johansson
Vimmerby
Tel: 070 - 574 51 68
Mail:
bjorn.amg@gmail.com

Ledamöter: Ted Ivarsson
Storebro
Tel: 070 - 980 97 65

Vivi-Anne Söderberg
Vimmerby
Tel: 0492 - 149 46

Suppleanter: Lena Carlsson
Toverum

Marcus Thell
Vimmerby

Ansvarig utgivare:
Lars Thell

Tidningsredaktör:
Marcus Thell
Mail:
marcus.thell@home.se

Övriga skribenter
i detta nummer:

Fam. Aschenbrenner, Anna Lin-
néa Edström, Magnus Eriksson,
Gunnar Flyberg, Johnny Johans-
son, Erik Moreau, Lillies Ohls-
son, Ulf Sandberg, Anna-Karin
Söderlund, Kerstin Viman, Jonas
Öhman

HEMSIDA:
www.smalandscountryclub.tk

FACEBOOKSIDA:
www.facebook.com/sccnytt

ISSN: 2001-9831

I DETTA NUMMER:

Howdy Members	1
Country-SM	2 - 4
EN PRATSTUND MED SAM OUTLAW	5 - 7
Western Swing & Texas Music	8 - 9
Country History	10 - 11
På besök på IBMA	12 - 13
Med Anna i Nashville	14
Skrivrecensioner	15 - 24
DVD-recensioner	25
Magnus Countryklassiker	26 - 27
På turné	
- Jack Gralle	28
- Frankie Miller m.fl.	29
- Söderslätt's Countryfestival	30 - 32
- Honky Tonk & Rye	33
- Chris Young	34
- Ricky Skaggs, The Whites & Ry Cooder	35 - 36
- Ellen Jewell	37
- Joe Pug	38
- American Roots Minifestival #3	39
- Blackberry Smoke	40
Ameripolitannomineringar	40
På turné	
- Steve Earle	41
- Session Americana	42
Latest News	43 - 44
Countrykryssningen	45
Indoor Country Festival	46

Omslagsfoto: Carina Löfgren.

Deadlines för inlämnat
material till
kommande SCC-Nytt:

1/2015 - 15 feb.

2/2015 - 15 maj

3/2015 - 15 aug.

4/2015 - 15 nov.

Bidra med material till:
marcus.thell@home.se

Bli medlem i
Smålands Country Club

Betala in 150 kronor för en eller
200 kronor/familj.
50 kr för ungdomar under 18 år.

Bankgiro: 5196 - 6604
Swish: 123 395 50 02
Glöm inte namn och adress!

Vill du annonsera i SCC-Nytt?
Kontakta: marcus.thell@home.se

Howdy Members



Året börjar gå mot sitt slut och jag går lite i väntans tider. Jo visst väntar jag på advent och julen, men in väntan sträcker sig längre än så. Hela nio månader. Nej, nej, vi väntar inte barn. Jag väntar på september 2016 då vårt **20-års-jubileum** ska gå av stapeln i Tuna Bygdegård. Planeringen är i full gång och band är bokade. Vilka ska jag inte avslöja nu, men rita in lördagen den **3:e september** i almanackan. Jag lovar att det kommer att bli en fantastisk kväll. Innan dess har vi ju vårt **årsmöte** med tillhörande årsfest att klara av. Det blir den **19:e mars** och som vanligt så är platsen Ingatorps Bygdegård. Jag hoppas att många av er medlemmar kommer då.

Vad har vi att se fram emot nästa år? Jo countrykryssningen i april. **Dixie Chicks** kommer till Stockholm i april. **Växjö Country Roots Festival** också den i april. Håll koll på vårt kalendarium så får ni information om vilka artister och arrangemang som kommer.

Vi har fått ett 70-tal nya medlemmar under året som jag vill hälsa välkommen i föreningen. Vi har nu runt 580 medlemmar vilket är det mesta vi har haft och oerhört glädjande. Vår marknadsföring på olika arrangemang och vår uppskattade medlemstidning bidrar till detta ökade antal medlemmar. Men jag tror också på att det är ett uttryck för ett ökat intresse av vår musik i vårt land.

Vi hoppas ni kommer finna mycket läsvärt i detta nummer också. Till min stora glädje har vi fått in många reportage/artiklar från er medlemmar. Jättekul! Bl.a. har **Ulf Sandberg** sett Ricky Skaggs, The Whites och Ry Cooder i USA, **Erik Moreau** var med gruppen Dunderhead på IBMA i Raleigh, North Carolina och vi har en ny skribent i **Anna Linnéa Edström**, en tjej som börjat studera i Nashville och hon kommer skriva i vår tidning i flera nummer framöver.

Vi bifogar inbetalningskort för medlemsavgiften för 2016 och hoppas att ni fortsätter att stödja föreningen genom ert medlemskap. Tala också om för vänner och bekanta att vi finns. Styrelsens tänker fortsätta med att kunna stödja personer eller föreningar som arbetar för att sprida vår musik genom **Countrygåvan**. Jag hoppas därför att många tycker att detta initiativ är bra och därför betalar in de 30 kronor som ska gå till detta ändamål. Det är givetvis inget tvång utan en vädjan. Jag hoppas också att fler låter hela familjen bli medlemmar vilket ger ett tillskott till kassan och ökar våra möjligheter att ordna olika arrangemang.

Ni som betalar in medlemsavgiften före årets slut deltar i utlottning av CD-skivor som artister och skivbolag har skänkt till oss och som vi skänker vidare till er medlemmar som har tur i utlottningen. Ni som redan har betalat in för 2016 deltar givetvis i utlottningen.

Ett julkappstips: Ge bort ett medlemskap i Smålands Country Club. Styrelsen önskar er alla en riktigt **GOD JUL och ett GOTT NYTT ÅR!**

Lars Thell,
Ordförande

MEDLEMSKAP 2016

Det är återigen dags att förnya medlemskapet hos oss. Vi hoppas att ni vill fortsätta att stödja vår verksamhet även under 2016.

Vi vill belöna de som är snabba att förnya medlemskapet genom att de automatiskt deltar i ett CD-lotteri. Alla som **förnyar medlemskapet före 1/1-2016** är med i utlottningen av skivor.

Detta år är det mestadels nya skivor från svenska artister; **Green Line Travelers** (även signerad), **Hemifrån**, **Dunderhead**, **John Henry**, **Morgan Hellman** (som skänkt skivor med hans gamla band Nashville Neurotics), **Red Jenkins**, **Artie Rodriguez**, **El Toro Rec.**, **Capitol**,

Rootsy och **Bear Family** (som skänkt 1 CD och 1 DVD från BR549). **Ett STORT tack till dessa artister/skivbolag som skänkt skivorna till oss för utlottning!**

Glöm inte heller bort att om ni uppgraderar medlemskapet till ett familjemedlemskap (från 150:- till 200:-) för att ge oss extra stöd. Countrygåvan som vi delar ut till någon inom country/bluegrass-Sverige fortsätter, och plussarni på 30:- går det oavkortat till det projektet.

Vid betalning är kassören tacksam om ni anger antingen ert medlemsnummer + namn, alt. namn & adress.

Glöm ej att meddela ev. adressändring!

COUNTRY-SM 2015

Torsdagen den 24 september var det dags för familjen Thell att packa väskorna för ett veckoslut i Sälen. Hust-run, Marcus och jag hade i år beslutat oss för att göra sällskap med ett gäng countryvänner från Ingatorp som skulle åka buss till Sälen. Vi lämnade Vimmerby vid kl.08.30 och efter stopp för en kopp kaffe i Askersund och matuppehåll i Karlskoga så anlände vi till Högfjällshotellet i Sälen vid 17-tiden.

Efter att ha installerat oss på rummet så var det dags för en kort promenad till den lilla fjällkyrkan och den traditionella samvaron där. I vanlig ordning så var det SM-generalen **Tommy Löfgren** som hälsade alla välkomna till denna samvaro i musikens tecken vars tema var "Herren gillar country".

Kvällens artist var Stockholmaren **Lars Lind Jaktlund** som sjöng Elvis-låtar till förinspelat komp. Mellan låtarna så berättade Lars lite om Elvis och om de inspelningar han gjort. Under kvällen fick vi höra många fina gospellåtar bl.a. "He Touched Me", "In My Father's House", "In the Garden", "Who Am I" och "Precious Lord". Tommy framförde "Fly Me to the Moon" tillsammans med församlingens organist på piano. Som avslutning sjöng vi gemensamt "Amazing Grace".

Efter vickningen var det dags att gå till pianobaren för att lyssna på det lokala coverbandet **Bucket List** som bjöd på spelglädje och under sin spelning. Att de inte egentligen spelade country märktes då det var en minst sagt salig blandning i låtmaterialet. Allt från 1980-tals pophits via rocklåtar, enstaka countrylåtar m.m. Allt framfört med mycket energi och spelglädje.

Fredagen inleddes, trots blåsten, med en lång promenad i den vackra naturen som ännu inte fått de där riktiga höstfärgerna. Efter en vällsmakande lunch var det dags att gå till Vinterträdgården för att avnjuta countrymusik. **Tommy Löfgren** hälsade välkommer och påminde om att detta var 10-årsjubileum för country-SM i på Högfjällshotellet i Sälen, vilket det hurrades för.

Juryn som hade den svåra uppgiften att välja ut årets vinnare (tillsammans med publiken) var: **Linda och Peter Dahl, Linda Tjernberg** (tidigare SM-deltagare), **Tommy Andersson** (spelar gitarr och steel i bandet Kentucky) samt vår egen **Marcus Thell**.

Första kategorin för dagen av **Rockabilly** där de tre banden i denna kategori var **Mainstreet Stompers** från

Västeråstrakten, **Nina & the Evil Bumblebees** från Fagersta och **Sun Trio** från Umeå. Segrade gjorde **Sun Trio** som jag tyckte var mest genuin

rockabilly. De var väldigt samspelade och hade en bra sångare. En välförtjänt seger till ett band jag vill höra mer av.

Nästa kategori var **Alternativ Country** där de tävlande banden var **Dandelion Fields** från Dalsland, **Lukas Hansson** från Stockholm och **Vandango** från Västergötland. Det här var en mycket jämn kamp mellan tre bra band. Det blev **Dandelion Fields** som vann och det som fällde avgörandet, tycker jag, var deras spelglädje, bra sångerskor och fina stämsång. Ett av de bättre banden denna helg.

Under kvällen framträdde **Route 64 Band** i pianobaren, i det ingick bl.a. Mike & the Strangers-Micke. Vi fick bra countrycovers från dem under natten.

I Vinterträdgården var det **Wayne Law** från Australien som framträdde samt det svenska bandet **Rednex**. Wayne gjorde en skaplig spelning kompad av ett samspelt band från Frankrike. Jag tycker dock inte att det var något som stack ut trots de dansvänliga låtarna som var för likartade. Dock fick han till mycket folk på dansgolvet och det var nog det han hade bokats för.

Rednex hörde jag inte men rapporter som jag fått sade att jag inte gick miste om något. Att de dessutom ska ha haft förinspelad musik är verkligen under SM-värdighet.



Ruby Red, sångerska i Mainstreet Stompers.



Wayne Law från Australien.



Grassride i fjällkyrkan.

Lördagen inleddes som vanligt med en promenad till den vackra fjällkyrkan där vi skulle bjudas på gospellåtar av bluegrassbandet **Grassride**. Tommy Löfgren inledde med att hälsa alla välkomna till den fullsatta kyrkan och till dem som inte fått rum inne i kyrkan utan satt utanför och lyssnade genom öppna fönster.

Grassride bjöd på ett antal fina gospellåtar som "Wait a Little Longer, Please Jesus", "Gone Home", "Little Mountain Church House", "Gone to Make Heaven My Home", "Joshua" och många andra. Efter var tredje låt så höll kyrkoherden **Åsa Svensson** en kort andakt och betraktelser. Hon talade särskilt om vikten att komma ihåg olika saker. Som avslutning sjöng alla tillsammans "I Saw the Light". Det jag kommer ihåg är att detta var ännu en fantastisk förmiddag i den lilla fjällkyrkan. En av helgens höjdpunkter.

Efter lunchen var det dags att åter gå till Vinterträdgården för att avnjuta de två sista kategorierna i detta SM.

Det var **Pure Country** som fick inleda eftermiddagen. De tävlande banden här var **Gunnar Bäcke och Last Call** från Orsa-trakten. **The Green Line Travelers** från Stockholm och **Ben Carbine & the 18 Wheelers** från Skellefteå. Här gick segern,

mycket välförtjänt, till det nystartade Stockholmsbandet **The Green Line Travelers**. Bandets version av den obligatoriska låten "He Stopped Loving Her Today" är något av det bästa jag har hört efter George Jones version, helt magiskt bra. Fabian Ris Lundblads sång var fenomenal!

Sista kategorin ut var **Pop/Rock Country**. Här var de tävlande banden **The Wild and Weary** från Växjö-trakten, **Paula Wright** från Kristianstad och **Haywireband** från Västerås. Det här var en mycket jämn kamp mellan banden och det var till slut publikens röster som fällde avgörandet till **Haywireband's** fördel. En ro-

lig detalj är att detta var Växjöbandet **The Wild & Weary's** allra första spelning tillsammans! En inte alltför dålig början att bli SM-tvåa.

Tävlingen om publikens favoriter vanns av rockabillybandet **Sun Trio**. Lördagen avslutades med en fantastisk bankett som leddes av konferenciern **Mats Ingels**, som i vanlig ordning skojade om det mesta. Mellan de tre rätterna som det bjöds på så fick de segrande banden sina utmärkelser. Det blev även lite musikunderhållningen av Linda Tjernberg, en av årets jury, tillsammans med Route 64 Band.

Efter avslutad måltid var det dags för de vinnande banden att svara för underhållningen under lite mer avslappnade former.

Lite smolk i glädjebägaren fanns det ändå och det var att i år hade kategorin bluegrass utgått vilket är förvånande då det finns så otroligt många bra bluegrassband i detta land. Jag hoppas och ser fram emot att den kategorin återkommer nästa år.

För övrigt vill jag till sista framföra ett STORT TACK till alla som på olika sätt medverkat till genomförandet av detta 10-årsjubileum av Country-SM. Ingen nämnd och ingen glömd. Jo, vi ska givetvis omnämna och tacka Carina Löfgren för att vi fått använda hennes bilder från SM-helgen.

Text: LARS THELL
Foton: CARINA LÖFGREN



SM-VINNARE 2015

Bilder på samtliga SM-vinnare tagna under banketten, samt juryns motivering till varje vinnare. Ett stort tack till fotograf Carin Löfgren som låtit oss använda hennes vinnarbilder här i tidningen.



Alternativ Country: Dandelion Fields

Ett dynamiskt framträdande med fin stämsång samt ett bra låtval var det som avgjorde i denna jämna kategori där publikrösterna vart avgörande.



Pop/Rock: Haywireband

I stenhård konkurrens och efter en lång överläggning i juryn enades man till slut om ett gäng som representativa i genren pop/rock. Avslappat scenspråk och en fin publikkontakt, samt välrepade sånginsatser blev avgörande.



Samtliga foton:
Carina Löfgren.



Pure Country: The Green Line Travelers

Med en berörande version av den obligatoriska låten. Ett genomtänkt koncept med charmig publikkontakt som fick juryn och publiken på fall. Musikalisk precision och fantastisk känsla i musiken.



Rockabilly & Publikens Pris:
Sun Trio

Skickliga musiker som tar tillbaka rockabillyn till sitt ursprung. Flörtar med publiken genom musiken, scennärvaron samt stilig klädsel. Showen gick som tåget - även utan trummor.

Intervju med SAM OUTLAW



Vi fick en exklusiv pratstund med Sam Outlaw från Los Angeles, Kalifornien. Sam, som tagit namnet Outlaw från hans mamma (det var hennes namn som ogift) gav ut sin första CD tidigare i somras, den hyllade "Angeleno" som producerades av självaste Ry Cooder.

Berätta för oss om din uppväxt. Varifrån kom din passion för musik och önskan att arbeta med musik?

Jag föddes i South Dakota, och växte upp i mellanvästra USA innan familjen flyttade till södra Kalifornien när jag var 10 år gammal. De första artister som jag gillade som ung var Beatles, Beach Boys och Frank Sinatra, men min passion för countrymusiken väcktes genom George Jones och Emmylou Harris.

Jag arbetade först tio år inom reklambranschen, men sade upp mig för att helt satsa på musik. Jag hade dock hållit på lite grann redan i college.

Vilka ytterligare musikinfluenser och inspiratörer hade du under uppväxten och starten av din musikkarriär?

Ja, utöver de redan nämnda var Asleep at the Wheel, Bryan Adams, James Taylor, Bread, Earth, Wind and Fire samt Don Williams inspirationskällor för mig. Särskilt Asleep at the Wheel var stora favoriter till mig.

Från vad jag har läst så växte du upp i ett rätt strikt kristligt hem. Hur har det påverkat ditt låtskrivande tror du?

Mina föräldrar var stora musikälskare och min pappa hade

en fantastisk vinylsamling med 'oldies' och jazzmusik. Mamma älskade Beach Boys, Mamas and the Papas och sådant, och farsans favoriter var Beatles och Miles Davis. Jag växte upp med mycket av den dåtida kristna musiken, men det mesta av det är faktiskt rätt så bra. Jag gillar fortfarande Amy Grant och tycker att Michael W. Smith är en riktigt talangfull poplåtskrivare.

I mitt låtskrivande försöker jag i första hand att fånga samma känsla som fanns i den traditionella countrymusiken, låtar från artister som George Jones, Keith Whitley, Gene Watson eller Willie Nelson t.ex.

Jag tilläts inte lyssna på de moderna radiostationerna, men majoriteten av den musiken som spelas där är skräp ändå så känns inte som att jag tagit någon alltför stor skada. Och när jag fick mitt körkort kunde jag lyssna på precis vad jag ville i bilen. *Skrattar*

När jag ser tillbaka är jag tacksam för att mina föräldrar introducerade mig till den bra musiken från 1950-, 60- och 70-talen och jag tycker inte att jag missade särskilt från 80- och 90-talen. I alla fall ingenting som jag inte kunnat på egen hand.

Berätta om din första platta "Nobody Loves Sam Outlaw".

Måste först förtydliga att skivan enbart heter "Nobody Loves". Jag spelade in skivan med min vän Kelly Winrich från bandet Delta Spirit. Det var mitt första riktigt försök att sätta ihop ett album och jag gav själv ut den på vinyl 2013.

Vid den tiden hade jag noll fans, inget skivbolag eller någon marknadsföringsbudget, så skivan blev praktiskt taget inte hörd av någon.

Tack och lov så kunde jag göra nyinspelningar på några av låtarna till mitt nya album, "Angeleno" och det här nya albumet fick sig en ordentlig utgivning.

Hur ser 'countryklimatet' ut i Kalifornien?

Det finns mycket countryfans i Kalifornien – hela vägen längs kusten. Det är svårt att nå ut till den stora massan utan att spelas på radion, men som tur är lyssnar många fans även på satellit- eller lokalradio som varit stöttande mot mig och spelat min musik. Men det finns helt klart en publik i Kalifornien som älskar countrymusiken och det är väldigt roligt att fler och fler traditionella rotbaserade band har poppat upp häromkring de senaste åren.

Själv kallar jag min musik "SoCal", det är countrymusik, men med en känsla av södra Kalifornien till sig. Exakt vad denna känsla är vet jag inte.

Ditt nya album "Angeleno" var finansierat genom dina fans (s.k. crowd-funding). Kan du berätta viken av sådana här insamlingstjänster för artister som dig själv?

Det är närapå livsavgörande. Visst, jag är ute och spelar och lever på det jag gör. Att spela in en skiva behöver inte vara en jättedyr process. Men att sedan få ut den till 'rätt' folk, marknadsföra den, anlita pressfolk, fotograf till att ordna pressbilder och till skivomslag, manager och allt jobb omkring gör det. Att då kunna ordna förhandsbokningar eller frivillig stöttnin från de som redan gillar vad du håller på med ger det en möjlighet att våga och kunna satsa mer – och snabbare.

Förutom att detta just är en ekonomisk fråga så har du även tidsaspekten. Ska du boka spelningar, planera in intervjuer osv. så tar det tid och energi från t.ex. att skriva låtar.

Den är även producerad av Ry Cooder. Hur lyckades du få honom som producent?

Det hela började med att jag kontaktade hans son Joachim för att be honom spela trummor på skivan. Han är

en duktig trummis. I det läget hade jag ingen producent för skivan ännu. Han spelade lite av de replokalsinspelningar vi gjorde inför skivan för sin pappa.

När Ry sen uttryckte sitt intresse av att jobba med mig blev jag helt ställt. Jag kunde inte tro på det! Jag menar, det finns ingen bättre person att anlita till att göra en "countrymusik i södra Kalifornien-skiva om södra Kalifornien" än honom. Han är en sån mästare. Så jag, Ry och Joachim hade ett frukostmöte och resten är historia. *Skrattar*

När jag kommit hem efter mötet och kollade min e-post hade jag fått sex mejl från Ry. Han satt faktiskt in med bandet innan vi ens kommit in i studion. Han körde 4-5 shower med oss och jag tror att han skulle lyssna in vilka bandmedlemmar som även kunde vara med och bidra på skivinspelningen.

Vad bidrog han med i själva skapandeprocessen?

Ry spelar också på samtliga låtar på skivan. Utöver det så var det en sån lärande process att få se honom 'in action'. Jag hade ett tag tänkt att själv producera skivan, men jag har ingen direkt erfarenhet av det, så att bara kolla in vad han gör var oerhört stort för mig.

Han var väldigt avslappnad i studion. Vi skulle inte repa sönder materialet innan studioinspelning, utan Ry var noga med att det skulle finnas utrymme för 'livet' att komma in i låtarna också.

Vi spelade in i Megawatt Studio i Los Angeles och det fanns bl.a. medlemmar ur My Morning Jacket och Punch Brothers bland musikerna – utöver mitt egna band.

Vad är du annars mest stolt över med "Angeleno"?

Jag är tacksam för att jag kunde göra denna skiva utifrån mina egna önskemål, och ha riktigt bra musiker som uppbackning. Jag antar att jag är mest stolt över det faktum att jag skrev alla låtarna på skivan och att det har varit mycket positiva ord om låtskrivandet från andra låtskrivare i countryvärlden samt musiker som jag respekterar.

Har du någon favorit bland dina låtar?

Min "favorit" ändras nog från dag till dag, men på sistone har jag gillat att framföra "Angeleno" – titellåten från skivan. Det är en historia om en cowboy som försöker slå igenom i Los Angeles, men inte nödvändigtvis som en cowboy i bokstavlig mening. Jag ville att låtens mening skulle vara öppen för tolkningar. En "cowboy" för mig är någon som försöker att skapa sig en egen väg på deras egna villkor. Livet är full av oförutsedda utmaningar och det kräver en viss tuffhet för att ta sig genom dem.

Har du några planer/drömmar om att flytta över till Nashville?

Jag har varit och spelat i Nashville ett flertal gånger de senaste åren, och jag var där så sent som i november. Publiken där har varit kanon, och tanken är att jag nog ska spendera mer tid i staden i framtiden. Det är en speciell plats och ett hem för många av mina bästa



vänner samt många av mina favoritlåt-skrivare.

Nuförtiden kommer det rätt många ny-traditionella/retroinspirerade countryakter. Vad tror du att det beror på?

"Traditionell" eller klassisk country är den bästa musiken enligt mig, men musikstilar är också underordnade vad som är populär för tillfället – precis som mycket annat. Mycket av denna musik hade sin storhetstid på 1950-talet och fick sedan en pånyttfödelse en sväng på 1980-talet med ny-traditionalisterna och det kanske mycket väl är starten på en ny sådan våg nu år 2015.

Jag tvivlar på att de stora radiostationerna kommer att ta den mer traditionella countryn till sin hjärtan och spellistor, men det kommer alltid att finnas låtskrivare och musiker som skapar den typen av country, då det är just den stilen de själva vurmar för.

Finns det någon chans att du kommer och besöker oss i Sverige någon gång?

Hell yes! Jag hoppas kunna komma till er nu i februari/mars – så höll ögonen öppna!

MARCUS THELL



Ingen C2C i Sverige

Det verkar inte bli någon fortsättning för stora countryfestivalen Country 2 Country i Skandinavien. Hittills har enbart festivalen offentliggjort stopp i Dublin, London och Glasgow 11-13 mars 2016.

Bokade artister denna gång är återigen namnkunnigt: Miranda Lambert, Carrie Underwood, Eric Church, Dwight Yoakam, Little Big Town, Kacey Musgraves, Thomas Rhett, Sam Hunt och Chris Stapleton uppträder på samtliga festivaler och sedan är Maddie & Tae, Andrew Combs samt Ashley Monroe bokade, men inte på alla tre.



**KIKKI DANIELSSON
POSTCARD FROM A PAINTED LADY**

TURNÉDATUM

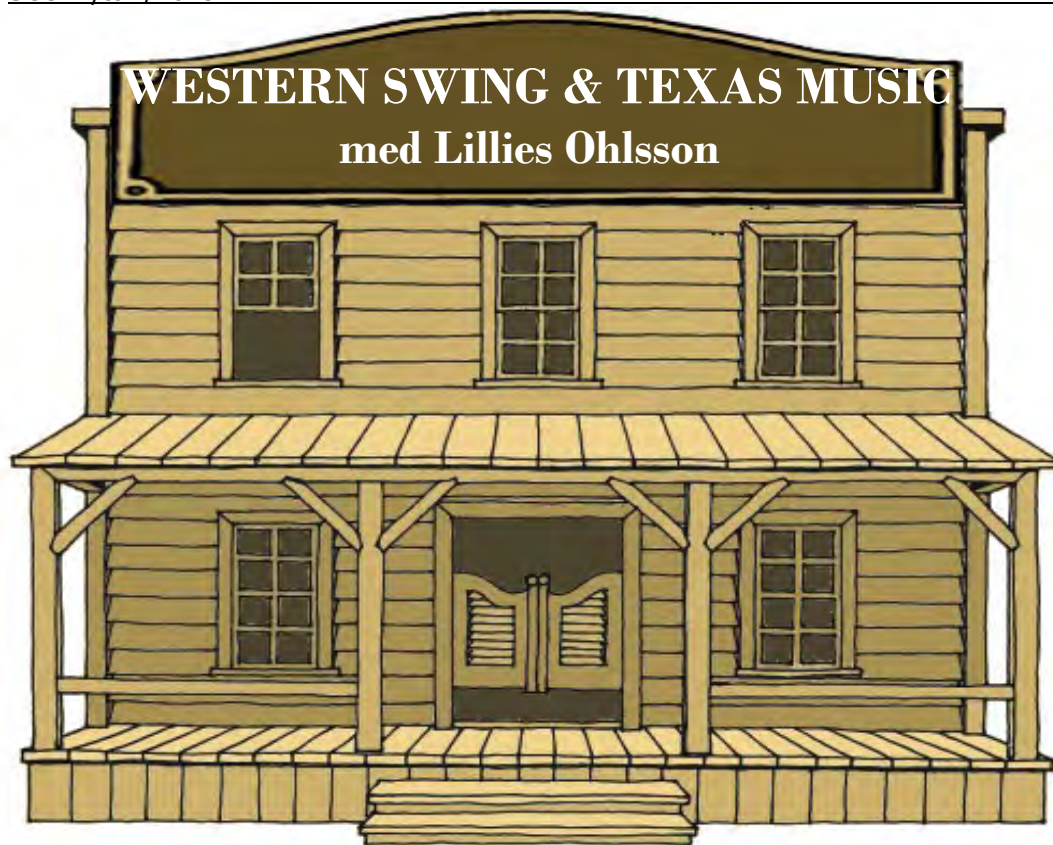
17/3 Malmö, Nöjesteatern, 18/3 Karlskrona, Konserthusteatern, 19/3 Kristianstad, Konserthuset, 20/3 Växjö, Konserthuset, 1/4 Norrköping, Flygeln, 2/4 Skövde, Stadsteatern, 3/4 Jönköping, Teatern, 8/4 Trollhättan, Hebeteatern, 9/4 Borås, Åhaga, 10/4 Linköping, Garden, 15/4 Karlstad, Scalateatern, 16/4 Grängesberg, Cassels, 17/4 Gävle, Konserthuset



**DOUG SEEGER'S
LET'S ALL GO CHRISTMAS CAROLING TONIGHT**

TURNÉDATUM

1/12 Immanuelskyrkan, Örebro, 2/12 Royalbiografen, Eskilstuna, 3/12 Hedvigs Kyrka, Norrköping, 4/12 Kalmar Teater, Kalmar, 5/12 Kristianstad Teater, Kristianstad, 6/12 Karlskrona Konsthall, Karlskrona, 8/12 Konserthuset, Västerås, 11/12 Nynäshamn Kyrka, Nynäshamn, 13/12 Gasklockorna, Gävle



LEDDY BRAGG Somethin' to Bragg About Indie

En 10-låtars CD med unga, talangfulla tjejer med det utmanande namnet. Som producent och supervisor har man ingen mindre än Dave Alexander, känd för sitt Western Swingband i den tuffare stilen. Dave lägger även på harmony vocals. Musikerna är kända namn: David Wright -steel, Josh Hanlon -piano, Dale Morris Jr -fiddle, Tommy Nash -lead guitar, Nathan Phelps -bas, Pat Bubert-trummor. Harlan Howards "Heartaches By the Number" känd från otaliga inspelningar. Cindy Walker som har skrivit många framgångsrika sånger för bland andra Bob Wills, bidrar här med två säkra alster "Sugar Moon" och "Bubbles in My Beer". Från Bob Wills sångbok tar Leddy upp "Faded Love", "My Window Faces the South"



och en låt som figurerar på flera artisters plattor i dagarna är "I Hear You Talkin'". Från 50-talet dyker "Miles and Miles of Texas" upp som Asleep at the Wheel bland många populariserat. "South of the Border" bör finnas på en CD och även "Shame on You" från Western Swing-legenden Spade Cooley. Jag käinner på mig att Leddy Bragg går en ljus framtid tillmötes.

CAROL MARKSTROM Vision Across the Range Indie



Ett av Carols stora intressen är indianernas historia och hon har skrivit nio av skivans 11 spår - det 11:e är Bob Dylans "Knockin' on Heaven's Door". Först ut "Spirit Buffalo" handlar om gemenskapen buffalo - indianstammarna på The Great Plains. (Hör den på www.radiosala.se ljudarkiv Country Box Program 71). Carol ville gärna få

- sprinkle me with desert stardust!
Bob Dylans sång (finns med i "Pat Garrett and Billy the Kid" och Carols röst, Jim Jones akustiska gitarr, dobro, mandolin och harmoni ar just så skönt avspänt man kan önska sig. "Lozen" handlar om den fantastiska kvinnliga krigaren - lyriken baseras på historier om Lozen berättade av Apacheerna.
Carol får här hjälp av Seth Maynards akustiska gitarr, percussion och sång. (Ken Maynard min cowboy hero på matinéerna - släkt?)
"Snow is on the Aspen" - Carol ser bergen i southern Colorado som bas för en perfekt love song och det känns verkligen så... "Peace and Love" - Abilene, Texas är platsen för en *light-hearted love song about destiny's determination to hitch a grounded cowboy and a free-spirited young woman. The song perhaps reveals*

something about me - the flower child within who loves the West. Listen to the nods to the 1960s in the lyrics and music, säger Carol Markstrom. Apropå namnet, jo hon har anhöriga här!

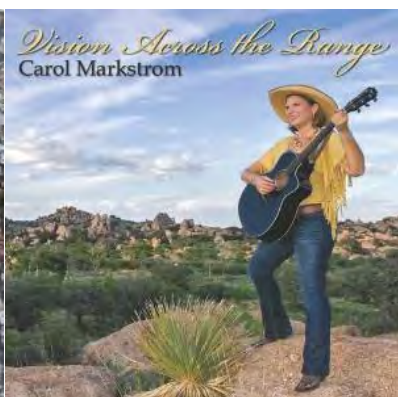
Det här är en CD man spelar efter en dags hårt arbete och vill koppla av och njuta av stillsam sång och musik. Rekommenderas!

www.carolmarkstrommusic.com

LEELEE ROBERT Jewel of the West Musicode Records



Leelee Robert är en artist med ett stort register med förkärlek till Western Music, men hon är inte främmande för att spela lite jazzinfluerad musik. Leelees låt som klättrar på diver-



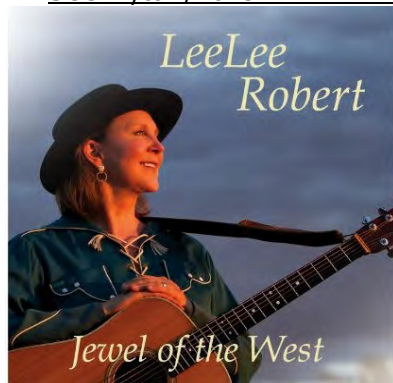
med en Patsy Montana-sång och det är "Old Nevada Moon" som speglar Carols kärlek för livet of the outdoors -just being out there under the Western sky

WEBBTIPS

Besök www.123minsida.se/cowswing för info på svenska, tips, topplistor, bildspel, fantastiska artister på YouTube.

För info på engelska finns leeswing88.blogspot.com där jag bl.a. har en lista på steelgittarrister, Top 12 CD & SONGS, adresser till många artister och mycket mera.

Vill ni komma i kontakt med mig mejla: swewest88@gmail.com



se skivlistor är "Wyoming: Jewel of the West", hennes tribut till staten. (www.rudiosala.se på Kenneth Friberg's Country Box finns den att avlyssna). "Hungry Boot Café" är ett fiktivt mathak i Santa Fe, New Mexico med världens greatest cornbread. Lyle Lovetts "Cowboy Man" - Cinderella meets her Cowboy Man. "The Outlaw Massai" - i cochisernas sista fäste går en historia om "Big Foot Massai". Han fångades aldrig, men då du besöker skönheten i Southern Arizona sägs det han stjal ditt hjärta för alltid...

En rolig sång är "Back to the Ranch" - Leelee berättar: *This is a prayer to remind us that when we're on the freeway of the city and need to get back into "balance", we just need to "come on back to the ranch".* Snygga solon i låten. "I Loved You Before" är en sång om love at first sight before meeting, här i Western Swing-stil. En hyllning till the cowboy är "Buckaroo Man".

Leelee Robert växte upp i Arizona, skrev sin första sång 14 år gammal, vid 16 spelade och sjöng hon som proffs på coffee houses. Senare sjöng hon med en 13-piece orkester på ryktbara Fairmont Hotel i San Francisco, turnerade världen över och hon är mest känd för sin Cowgirl Jazz stil. Några av Leelees duktiga musiker är Andy Vamer -fiddle, Michael T. Hermsmeyer -pedal steel, Tom Boyer -lead guitar med flera. Leelee Robert har en rad lyssningsvänliga CD - kolla in hennes www.leeleemusic.com.

COWBOY JOE BABCOCK **Trail Jazz** **Chimney Rock Rec 116A**



Häng inte upp er på titeln, detta är ren och skär country Music. Måste låta Cowboy Joe förklara: *The project has been 20+ years in the making for me. In putting it together, some new, some, old, some happy, some sad, I tried to remember back on my life as a boy down in the cellar of our house in North Loup, Nebraska, with the antenna of our old radio hooked up to the water pipe, trying to get some*

strains of country western music from the stations in Texas or just across the border in Mexico.

Fjorton spår från olika tider och med en massa musiker involverade. Cowboy Joe skrev 12, men "Please Don't Leave Me Anymore" är från Jesse Ashlocks penna och "San Antonio Rose" är Bob Wills. Koncentrerar mig på steelkillarna. **Hal Rugg** spelar på "I Know That She Loves Me", "One More Memory to Go"; **Curly Chalker** - "No Way to Go But Down", "Smoky Clubs and Dizzy People", "I Think I Fell in Love Again Tonight"; **Sonny Garrish** - "She Got Religion". **Doug Jernigan** hörs på många spår och en rad kända musiker medverkar här och där. Man har använt Hilltop Studios, Merrit Studios, Crazy Mama Studios, Shook Schack. Cowboy Joe vill gärna ha förslag på en låt han skulle kunna lägga ut som singel, och det tål att fundera på. Koppla in er på www.thebabcocks.com

Det är för mig överraskande bra musik, känner inte Cowboy Joe tidigare. Jo, jag kommer att föreslå "Everything's Gotta Swing in Texas" och önskar att han får en hit med den...

KRISTYN HARRIS **Down the Trail** **Indie**



Jag tror jag har följt denna energiska unga dam från hennes start på countrymusikbanan. Har faktiskt en sekvens på min hemsida www.123minsida.se/cowswing - navigera ner till COWSWING där finns Kristyn ridande till en skivinspelning. Resten går med raketfart och man kan se henne figurera över hela västra USA. Här kommer hon med en 13-spårig CD blandat western och western swing. Kristyn spelar upright bas och kompgitarr på två låtar, Russ Rand är basisten på resten.

"Down the Trail to San Antone" är först ut - en låt från Sons of the Pioneers/Deuce Spriggins skrev den. Följs av Kristyns egen "Mustang Waltz". Hon skrev även "Diesel and

Dust", "Yodelin' Fever", "Acres of Nowhere", "Guitar Man" och tillsammans med Randy Huston "Texas and You". En Texasproduktion utan en Cindy Walker sång finns ej, så här har man "Travelin' in My Boots", en underbar sång. Lite präriestämning finns i klassikern "When the Bloom Is on the Sage" och en sacred klassiker är "Amazing Grace". Kristyn bangar inte ur svårigheter, hon drar Hank Snows hit från 60-talet, den halsbrytande "I've Been Everywhere" och rundar av med hyllningen "Thank Heavens for Dale Evans."

Den fine gitarristen Rich O'Brien ingår i gänget, gör även Gary Carpenter på steel guitar. Hank Singers fiddle dyker upp här och där, Tim Alexander är pianisten, Jon Stutlers klarinett och Michel Dhoneys trummor är ett givet par. En mycket bra CD med lagom blandning av sånger. See ya down the trail, Kristyn

www.KristynHarris.com.

GIN PALACE JESTERS **For Better or For Worse** **Indie**



Ett kul gäng med typisk countrysättning, fiddle, pedal steel, upright bass osv. Jesters betyder skämt - 1/2 tare och det är nog en rätt benämning på bandet.

En snyftare inleder "Show Me Your Tears" och följs av en story om lite moonshining; "Very Old Cecil Patch's Tennessee Blend (91 proof)", starka saker verkligen. "With This Ring" är en rolig låt om ett frieri. "Texas 12-Step" är dan efter, en rejäl hangover. "God Bless the Drinkin' Songs", en talkin' blues snack om låtar som "Pop-a-Top", "Mountain Dew", "There Stands the Glass", "Bottom of the Bottle". Väntar hon fortfarande då han nått botten av flaskan... "Fell off the Wagon" med en basgitarr a la Duane Eddy sätter piff på låten. Nästan alla fjorton spåren handlar om whiskey one way or another. Kompet med skapliga solon är klart godkänt men kolla in innan ni har bestämt er...

www.ginpalacejesters.com

Country History

Billy Sherrill (1936 - 2015)

Som utlovat fortsätter Country History med en artikel om producenten och låtskrivaren Billy Sherrill som avled under sensommaren.

Billy Norris Sherrill föddes i staden Phil Campbell, Alabama 5 november 1936. Hans pappa var en evangelist-präst. Under barndomen och tonåren gillade den unge Billy särskilt jazz och blues. Han lärde sig att spela piano först och senare i tonåren även saxofon. Under dessa år var han även med i ett bluesband och turnerade runt en del som musiker för både R&B- samt rock'n'roll-band. Han fick t.o.m. ett skivkontrakt som soloartist under 1950-talet, men det ledde inte till några framgångar alls.

1962 flyttade Sherrill till Nashville där han först anställdes till att sköta om Sun Records studio i Nashville. Dock sålde Sam Phillips och Sun den studio året därpå. Sherrill tog anställning för bolaget Epic Records som producent.

Genom att Sherrill inte kom från en bakgrund av countrymusik så influerades han från lite andra håll i sina produktioner – däribland Phil Spectors "Wall of Sound"-stil. Utöver det tog han såklart mycket inspiration även av 'Nashville Sound' som Owen Bradley och Chet Atkins hjälpt skapa några år innan. Faktum är att Billy Sherrill kallats "Countryns Phil Spector", och även som skaparen till "Countrypolitan", vilket anses vara en ytterligare förfining av det sofistikerade 'Nashville Sound'-stilen.

Den första framgången som producent fick han med artisten David Houston. I juni 1964 gavs han debutalbum ut och på den fanns hans hitlåt "Mountain of Love" (som tog sig till andraplatsen på countrylistan). Kort därpå fick han en topp3-hit med "Livin in a House Full of Love" – låten var

skriven av Billy tillsammans med Glenn Sutton.

Den låten var med på Houston's tredje album där hans stora klassiska hit "Almost Persuaded" fanns med. Även den skriven av Sherrill blev en storsäljare, listetta i nio veckor, och belönades med inte mindre än två Grammisar 1967.

Sherrill fortsatte att producera Houston så länge han var på Epic-etiketten, vilken han lämnade i mitten av 1970-talet efter ytterligare 21 topp10-hits (varav sex listettor).

År 1966 hade en helt okänd ung kvinna audition för Sherrill i hopp om att få ett skivkontrakt. Kvinnan arbetade som frisör, men Billy imponerades av hennes känslosamma röst och gav henne ett skivkontrakt.

Hon fick artistnamnet Tammy Wynette. Billy Sherrill var senare involverad i stora delar av hennes karriär de närmaste 10-talet år – däribland hjälpa henne att välja artistnamnet. Vid denna tid kallade hon sig Wynette Byrd, något producenten ansåg saknade stjärnpotential – och förslog att hon kallade sig 'Tammy' istället.

Han producerade hennes album, och flertalet av låtarna var Sherrills involverad i att skriva. Några exempel på

Sherrillkompositioner är "Your Good Girl's Gonna Go Bad", "I Don't Want to Play House", "Til I Can Make It On My Own", David Houston-duetten "My Elusive Dreams" och den odödliga klassikern "Stand By Your Man" (som Tammy också var med och skrev). Tammy Wynette är numera ansedd som en av countrymusikens allra största kvinnor och hennes låt "Stand By Your Man" är bland de mest kända countrylåtarna genom tiderna.

Utöver dessa artister jobbade Billy Sherrill vid denna tid bl.a. med Barbara Mandrell (också upptäckt av Billy och hon fick sitt första skivkontrakt och hits på Epic under sent 1960-talet), Jody Miller, Johnny Paycheck och Charlie Rich.

Vi flyttar fram tiden till 1971 och Tammy Wynette är nu gift med George Jones. De båda artisterna önskar att spela in skivor tillsammans och med Sherrills hjälp köps Jones ut från



hans kontrakt med Musicor. Under de kommande 19 åren var Billy producent för allt George Jones spelade in.

Under denna tid kom låtar som t.ex. Tammy Wynette-duetterna "Golden Ring" och "Two Story House" tillsammans med Joneshits som "The Grand Tour", "The Door", "I Always Get Lucky With You" samt "He Stopped Loving Her Today". Denna sistnämnda ikoniska låt från 1980 vann dels en Grammis, dels CMA-pris för årets låt två år i rad – och anses vara den främsta countrylåten genom tiderna (en rolig parentes är att "Stand By Your Man" har ibland kommit på andraplatsen på sådana listor).

Men det var nära att låten aldrig hade spelats in. Låten presenterades för George redan 1978, men han gillade inte låten. Han ansåg att den var för lång, för deprimerade och att ingen någonsin skulle köpa en sådan "morbid son of a bitch". Samtidigt var Jones vid denna tid i så dåligt fysiskt att första versen och recitationen spelades in med 18 månaders mellanrum.

Om vi backar tillbaka tiden lite så växte Billy Sherrills artiststab stort under 1970-talet genom att t.ex. redan nämnda Johnny Paycheck och Charlie Rich kom till bolaget. Dessa artister fick också flera hits med Sherrills hjälp, som t.ex. Paychecks båda "She's All I Got" och "Take This Job & Shove It".

Charlie Rich i sin tur vann sig en

Grammis för låten "Behind Closed Doors". På albumet med samma namn kom även Sheril låten "The Most Beautiful Girl", som också blev en stor hit för Rich. 1975 fick Sherrill en Grammis som låtskrivare för Charlie Richs "A Very Special Love Song".

Vid mitten av 1970-talet fick Billy epiteten "den säkraste hitkällan i Nashville". Det blev hits till både höger och vänster, dels från Tammy och George Jones, Paycheck, Tanya Tucker, Jody Miller, David Houston, Joe Stampley osv. Utöver countryar-

tister fick han produceras Elvis Costellos "Almost Blue"-skiva samt Ray Charles duettalbum "Friendship" (där bl.a. Willie Nelson-duette "Seven Spanish Angels" fanns med)

1980 blev han vicepresident för CBS i



Billy med Tammy Wynette.

Billy Sherrill avled 4 augusti 2015, i en ålder av 78 år. Närmast sörjande var hans fru Charlene och deras dotter.

Nashville. Han fortsatte med att producera fram till början av 1990-talet innan han drog sig tillbaka, bland de sista han producerade var Shelby Lynne. Dock skulle han lämna pensionering för att producera George Jones "The Gospel Collection" 2003.

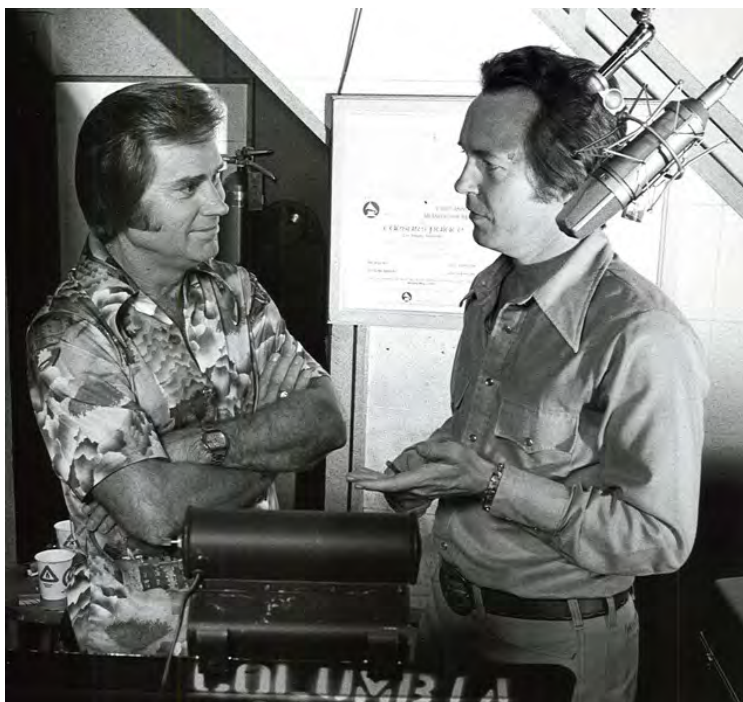
2010 valdes Billy Sherrill in i Country Music Hall of Fame. En av hans stora stödare för detta pris var ingen mindre än George Jones.

Billy Sherrills är dels en av country-musikens allra främsta låtskrivare genom tiderna – sett till vilka låtar han varit med och skapa, bl.a. har han skrivit 18 listettor. Sedan får vi lägga till vilka ikoniska artister han ansvarat för eller startat karriärerna för.

Utöver detta så hjälpte hans mer po- lerade country till att ytterligare breda countryn till en bredare lyssnarskara. Det går att se Sherrills produktioner som en vidareutveckling av Nashville Sound. Samtidigt som han fick mycket kritik när det begav sig för att inte göra musik som var tillräckligt mycket 'country' är flera av dessa låtar och album numera en del av det mest klassiska country som finns.

MARCUS THELL

Foton: Courtesy of Nashville Songwriters Hall of Fame



George Jones och Billy i studio.

På besök på IBMA



I månadsskiftet september/oktober var det bluegrassens stora vecka i Raleigh, North Carolina när IBMA gick av stapeln. Denna gång var gruppen Dunderhead där i egenskap av Europamästare i bluegrass. Med dem var även Erik Moreau, festivalgeneral för Grenna Bluegrass Festival. Erik var även snäll nog att skriva ihop några rader om deras resa dit, något vi är väldigt tacksamma att få ta del av.

4/5 av Dunderhead och Erik Moreau.

European Bluegrass Music Association) på Raleigh Convention Center. Där Dunderhead skulle göra sitt första showcase. Under deras spelning stod jag ihop med Eric och Leigh Gibson (The Gibson Brothers), succéduon som tar världen med storm. De var mäkta imponerade av den höga kvalitén som vi svenskar levererar inom bluegrassmusiken. (Fråga mig inte varför men jag kände mig faktiskt lite stolt över att få höra de orden.)

På natten mellan lördagen och söndagen under Grenna Bluegrass Festival bestämde vi att vi skulle åka till Raleigh och IBMA/World of Bluegrass, Dunderhead tillsammans med mig (Erik Moreau) från Grenna Bluegrass Festival. Den 29 september gick flyget.

Vi anlände till Raleigh sent, och plockade ut vår hyrbil och gav oss av till Wendell där vi skulle bo under veckan, vi hade blivit hembjudna till Tim och Gaynell Gull, som var så otroligt generösa att erbjuda oss boende, tillsammans med oss skulle också Jeremy och Tyler bo, två fantastiska människor och musiker ifrån Appalachen.

Under tisdag, onsdag och torsdag var det businessdagarna, alltså dagarna då det fanns otroliga möjligheter att knyta kontakter med band, managers, bokare och allt annat som rör bluegrassmusiken.

Vi mötte upp Angelika Torrie (EBMA,

Efter showcaset var det dags att stå i EBMA:s bås under mässan och representera allt som rör bluegrass i Europa. Vi lassade upp Polkagrisar, t-shirts och CD-skivor på vårt bord. Under mässan rör sig allt folk inom branschen, allt ifrån skivbolag till världsstjärnor, det var en surrealistisk känsla att umgås med sina idoler. Kvällen avslutades med en fantastisk buffé och en gemensam träff med IBMA international Committee, där vi minglade och hade trevligt. Där träffade jag bl.a. The Original Five, fantastiska grabbar ifrån Malmö som också gjorde en otroligt bra vecka under IBMA. Sena kvällen och en bra bit in på natten spenderades till att jamma med alla enormt duktiga musiker.

Onsdagen gick i samma anda, det var networking hela dagen, och mingel med bl.a. Del McCoury, Tim O'Brien, Sam Bush, Doyle Lawson m.fl.

Dunderhead spelade ett showcase på en irländsk pup (Tir na Nog) under kvällen, och gjorde en fantastisk spel-

Bluegrassfest i Gränna

I samband med årets bluegrassfestival i Gränna fick vi denna text från Johnny Johansson som bett oss publicera den för er medlemmar.

Många som besökt bluegrassfestivalen på Grännaberget känner säkerligen igen sig i Johnnys beskrivningar.

Vi tackar Johnny för hans bidrag till tidningen.

När regnet öser ner på bluegrassfest i Gränna,
Då sitter jag i husvagnen och skriver med min penna.
Orden kommer till mej som regndropparna gör,
de kommer ganska ofta, ja i ett enda kör.

I fjärran hör jag ändå någon spela på gitarr,
det hörs en sprucken stämma och fiolens gnisselknarr.
Sen fylls det på med ståbas och mandolin så spröd,
det spelas då med glädje och med en väldig glöd.

Och själv så blir jag sugen att knäppa på gitarr,
och spela på mitt munspel och fixa till ett arr,
till dessa enkla ord som jag nu har skrivit ner,
och sen så kan jag sjunga allt detta här för er.

För bluegrassfest i Gränna det har blivit tradition,
jag kommer gärna hit och här kan ta mej ton.
Från denna festival tar man inte lätt pension,
där närvaro och glädje är värt mer än profession.

Så här kan du ju också fördriva dagen din,
det skapas lugn i själen och glädje uti sinn.
För sången och musiken är det bästa som vi har,
Därför stannar jag på bluegrassfest i Gränna några dar.

**JOHNNY JOHANSSON,
Gränna 17/8 2013**



ning inför ett fullsatt ställe, stående ovationer och många sålda skivor, av någon anledning fick jag också signera deras skivor. Efter Dunderheads framträdande var det dags för Jan Johansson och hans band att uppträda, riktigt roligt att träffa Jan, som valde att flytta till North Carolina för 35 år sedan och leva för musiken. Jag skulle skicka en hälsning till Sverige när jag kom hem.

Kvällen avslutades på Hotell Marriott som vanligt, ett hotell i samma storlek som Gothia, jam i varje hotellrum! ;-)

Under torsdagen skrev vi upp Dunderhead på Starbucks öppna scen, under den spelningen fick vi finbesök av ingen mindre än Dan Tyminski. Han njöt av musiken och gick därifrån som stolt ägare av en Grenna Bluegrass t-shirt samt en skiva ifrån Dunderhead.

Helgen närmade sig och en orkan drog in över North Carolina, så hela gatufestivalen fick flytta in i Convention Centret. Och mässan ändrades till att bli en mer kommersiell mässa för all publik.

Nu blev det lite lugnare på jobbfronten och jag fick möjligheten att njuta av lite festivalen, det var clogging så det dånade, ca 100 pers dansade till rytmerna av "Sally Goodin", hela byggnaden var fullpackad med publik. Efter att ha sett Steep Canyon Rangers och Infamous Stringdusters, så smet jag iväg ihop med The Original Five för att lyssna på Chris Henry och the Hardcore Grass, som enligt min mening kommer ta bluegrassvärlden med storm i framtiden. Det blev några öl och ett trevligt möte med Chris.

Under lördagen tog vi det lite lugnare, och käkade en god middag och utvärderade veckan. Under kvällen bjöds det på musik i form av The Gibson Brothers, Jerry Douglas feat Earls of Leicester, samt Sam Bush.

Efter The Gibson Brothers framträdande, så träffades vi och pratade lite, vi stod i säkert 20 min och pratade, och jag nämnde "Hope to see you guys in Sweden soon" var på deras manager svarar "Är du ifrån Sverige?". Hon är artist och manager för bl.a., The Gibson Brothers, Sierra Hull, Travelling McCourys m.m., världen är liten!

Om jag skulle sammanfatta veckan, så kan jag rekommendera alla denna upplevelse! Både för band och branschfolk, man knyter otroligt många nya kontakter, och har möjlighet att ta ett ytterligare kliv i sin karriär. Jag kommer boka in nästa års IBMA i min kalender, jag tror att Dunderhead och The Original Five håller med mig.

ERIK MOREAU

VINNARE PÅ IBMA-GALAN

IBMA avslutas med en prisgala för bluegrassmusiken. Årets vinnare blev följande:

Årets underhållare

The Earls of Leicester

Bästa sånggrupp

Balsam Range

Bästa instrumentalgrupp

The Earls of Leicester

Årets sång

Balsam Range - "Moon Over Memphis"

Årets album

Earls of Leicester - Earls of Leicester

Årets samarbete

Becky Buller feat Peter Rowan, Buddy Spicher, Roland White m.fl. - "Southern Flavor"

Årets nykomling

Becky Buller

Årets manlige artist

Shawn Camp

Årets kvinnliga artist

Rhonda Vincent



The Original Five



Dunderhead uppträder på Starbucks öppna scen. Till vänster står Dan Tyminski och lyssnar.

Det kanske är på sin plats att introducera sig först! Jag heter Anna Linnéa Edström, född i Göteborg för tjugotta år sedan, rakt in i en familj bestående av Pappa Dansbandsmusikern och Producenten, Mamma Kantorn och lillebror Kompositören. Helt enkelt - hela mitt liv har bestått av musik, och jag vet egentligen inte hur man gör något annat. När jag försökt mig på andra saker har jag aldrig kommit längre än ut genom dörren innan jag på ett eller annat sätt dragits tillbaka.

Jag flyttade till Malmö för sju år sedan, gick musikhögskolan, upptäckte folk/countrymusik, startade band, skrev musik, gick ut skolan, jobbade som frilansande musiker, pedagog och på ett studieförbund. När jag fick höra att min favorit Darrell Scott skulle ha en fyradagarskurs i låtskrivning i Nashville kastade jag mig över datorn och köpte flygbiljetter. En kväll satt vi under magnoliaträden, cikadorna sjöng till vårt gitarrspel, gräsmattan framför oss lystes upp av fireflies, och jag insåg att jag var oåterkalleligt förälskad i Nashville, staden där musiken aldrig tystnar. Jag var bara tvungen att lära känna staden bättre, att få vara där längre än några dagar.

Ett år senare landade jag på flygplatsen, log glatt mot tulltjänstemannen när han stämplade mitt studentvisum och sa "Welcome to Nashville, Ma'm!" Under ett år ska jag leva så nära musiken som det bara är möjligt, och plugga ljudteknik och musikproduktion på SAE Institute här i stan tillsammans med en vän.

Så - hur är det att bo i countryns Mekka? Första veckan gick vi runt på husvisningar i en dimma av jetlag, men efter en dryg vecka hade vi turen att hitta hem i ett hus i hippa East Nashville - självklart med en front porch swing. Bättre start än så kunde vi inte få. Nashville är dyrare än vi förväntade oss, så vi började med att köpa cyklar istället för en bil, och får många förvånade leenden när vi berättar att vi cyklar runt. Staden är inte speciellt stor, men hela stadens infrastruktur bygger på att man har bil, så det blir lite extrajobb varje gång vi vill någonstans - men för att se det positiva så sticker vi i alla fall ut från mängden.

Andra veckan vi spenderade här var det Americana Music Festival. En vecka när i stort sett alla artister som går under genren Americana spelar, på nio spelställen i stan. På fyra dagar spelar lika många av mina favoriter och förebilder som på kanske fyra år i Sverige. En kväll började med min favorit Darrell Scott förstärkt av Kenny Malone (legendarisk percussionist), en fantastisk konsert, omöjligt att toppa. Men - nästa akt som går på scenen är Bela Fleck och Abigail Washburn, jag blev totalt knockad av deras samspel och mellansnack, och fick en ny favorit i Abigail. I slutet bjuder Bela och Abigail upp Darrell och Kenny på scenen, och frågar ut i publiken om inte deras goda vän Sarah Jarosz är på plats? Plötsligt kommer ytterligare en förebild och idol upp på scenen, och jag vågar nästan inte andas för att inte missa en sekund. Pusselbitarna faller på plats, de musiker som jag beundrar är på hemmaplan i Nashville, och att Sarah plötsligt dyker upp på scenen är inte märkligare än att jag själv bjuder upp någon vän som gästartist när jag spelar hemma i Malmö - men för mig är det inget annat än ren och skär magi som skapas däruppe på scenen. En kväll som inte kunde bli bättre? Jo, när Tim O'Brien och Hot Rize fick avrunda vår magiska kväll på Station Inn.

Magin som jag fick uppleva den kvällen på Americanamuskifestivalen är ju självklart inte något som händer varje



Med Anna i Nashville - ett år i countryns Mekka

kväll, men det känns ändå inte så långt från sanningen. Känslan av närhet till musiken, att det i varje pub finns en scen där det är musik i stort sett varje kväll, att i stort sett alla mina grannar sysslar med musik på ett eller annat sätt, att de spelar country i mataffären - det är för mig något väldigt speciellt. Det finns livescener på så många ställen att ett år knappast kommer räcka för att jag ska hinna gå till alla. Utbudet av livemusik är enormt, och jag vet att jag varje kväll kan få något fantastiskt helt i min smak om jag skulle vilja gå ut. Även om jag inte hunnit besöka mer än en bråkdel av alla ställen än har jag hittat några favoriter, som jag gärna delar med mig av.

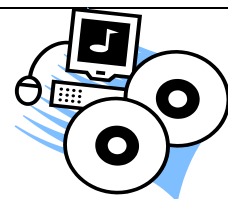
Om ni åker till Nashville, missa inte legendariska Station Inn, speciellt inte om ni gillar bluegrass det allra minsta lilla. I ett litet oansenligt hus mitt bland höghusen i "the Gulch" har bluegrass haft sitt hem i Nashville i över trettio år, alla har spelat där. Spelar du lite själv? Glöm inte ditt instrument hemma, varje söndag är det bluegrassjam där alla som vill får vara med.

Är du mer för vin än öl, och hellre vill sätta på dig finklänningen för en kväll? Missa inte City Winery, en ny livescen i fantastisk miljö dit de artister som växt sig lite större än de minsta scenerna spelar. Ett ställe du säkert sett i TV-serien Nashville är The Bluebird, som i mina ögon alltid är värt ett besök - om du orkar stå i kö. Efter ett besök där har du väldigt stor chans att säga "jag såg han/henne först!", många unga fantastiska artister och låtskrivare har fått ögonen på sig efter att ha spelat där. Och - på alla ställen får ni garanterat se besökare i hatt och boots.

Så: räcker det kanske med en veckas visit och sen längtar man tillbaka till Sverige? Jo, självklart saknar jag vissa saker (läs: vänner, familj och svenskt kaffe!) men med tanke på vad jag får istället känns det klart värt att sakna lite. Nu efter ett par månader har vi börjat lära känna staden, och jag ser verkligen fram emot vad staden har att bjuda på under det kommande året. I nästa nummer ska jag dela med mig av fler insidertips - missa för allt i världen inte att åka hit om ni har möjlighet! **ANNA LINNÉA EDSTRÖM**



Skivrecensioner



MADDIE & TAE

Start Here

Dot, Republic

Nya unga tjejduon Maddie & Tae, båda 20, såg jag i Nashville under CMA-festivalen i somras. Under slutet av 2014 fick de en hel del publicitet för sin låt "Girl in a Country Song" som ifrågasatte tjejernas roll i alla 'bro country'-låtarna. Låten blev faktiskt t.o.m. listetta innan jul 2014. Duon består av Madison Marlow



och Taylor Dye. De har en bra stämsång. Stilmässigt är det modernare popifierad country. Dock tycker jag att de här tjejerna har något som många andra popigare akter ofta saknar; låtar och variation. Duon har varit delaktiga i att skriva samtliga av skivans 11 låtar, ofta med en medskrivare som t.ex. Aaron Scherz (som också producerar skivan ihop med Dann Huff). Inledande "Waitin' on a Plane" låter helt Ok. Därefter kommer redan nämna "Girl in a Country Song" som helt klart är skivans höjdpunkt. Andra bra låtar är "Sierra", "Smoke", den fina balladen "After the Storm Blows Through" och svängiga "Shut Up & Fish". Skivan är inte något stort "feministuppror" som en del trodde skulle ske efter framgången med "Girl in a Country Song". Dock är det allt en del 'girl power' i Maddie & Taes texter. Sammanfattningsvis är detta en bra modern Nashvilleplatta. Ska bli spännande att se vad duon gör framöver.

MARCUS THELL

CLINT BLACK

On Purpose

Blacktop Rec., Thirty Tigers

Clint Black, en av 1990-talets stora hitmakare, är tillbaka efter en mångårig skivtystnad. Detta är faktiskt hans första skiva med nytt material sedan 2005. Under sin dryga 25 år långa karriär har Black haft 22 listettor och sålt dryga 12 miljoner album. Det går att känna igen Blacks mju-



ka baritonröst och stilen är rätt lik hans tidigare material – således halv-traditionell country med lite popigare inslag. Jag har tidigare tyckt att Black haft en bra röst, men ganska tråkigt material i längden, och det är tyvärr lite samma här. Här får vi 14 låtar, alla skrivna av Black tillsammans med en rad välkända låtskrivare som Bill

Anderson, Frank Rogers och Steve Wariner. Frun Lisa Hartman Black medverkar på en av låtarna. Jag gillar särskilt "The Trouble", Brad Paisley-influerade "Doing it Now for Love" och inledande "Time for That". Jag hade hoppats lite mer på veteranen Black än detta. "On Purpose" blev för mig mer ett antiklimax än en efterlängtat, hungrig comeback.

MARCUS THELL

JIM LAUDERDALE

Soul Searching 2-CD

Sky Crunch Rec.

Jim Lauderdale fortsätter att utmana Willie Nelson om vem som är mest skivproduktiv. Denna nya dubbelplatta är ett intressant projekt. Båda skivorna består av 13 låtar vardera, så vi får 26 låtar och dryga 90 minuters musik. Skiva 1 har tema 'Memphis' och är inspelad i den stadens välkända Royal Studios (bl.a. har Al Green, Bobby 'Blue' Bland och Otis Clay spelat in där), medan CD2 har 'Nashville' som tema och har spelats in i RCA's Studio A (Elvis, Dolly Parton, Waylon Jennings och George Jones m.fl. har spelat in där). Således bör de två skivorna rätt olika varandra i stil kan man tycka. Memphisskivan har mycket soulliknande inslag med blås, keyboard och gitarrer – inte direkt något för countrypuritaner. Dock är andra skivan inte särskilt mycket mer country direkt – vilket överraskade mig. Utan här får vi förvisso lite lugnare material, men det är ändå mer åt soulhållet, men utan lika mycket sväng och blås. Kan meddela att denna skiva finns dels som dubbelskiva, men albumen



SCC på Spotify...

Vi fortsätter att göra Spotifylistor. De listor vi gör består av ett par låtar från varje skiva som vi recenserar i den aktuella SCC-Nytt.

Skriv in Spotifylänken nedan så kommer ni åt lite smakprov från det vi recenserar. Förutsatt att skivorna finns på Spotify, i vissa fall har låtarna tagits från andra album.

Länken till Spotifylistan för detta nummer är:

<https://open.spotify.com/user/1139458692/playlist/34N6TIQgYoJaCtiE1x74pt>

TILL SALU!

Tidningen Kountry Korral säljes årgångsvis, gäller senaste femton åren. Även flera andra countrytidningar, och andra countryprylar—ex.vis signerat foto med Dottie West m.m. för mer info ring 0370-693 148, Lars-Göran Andersson.

släpps även individuellt. Dock var detta projekt en rejäl besvikelse för mig, inte alls vad jag hade väntat mig, tyvärr.

MARCUS THELL

GABRIEL KELLEY
Lighter Shades of Blue
Capitol

Det här är rätt intressant. När jag sitter och skriver en recension av Gabriel Kelley's skiva är det inte många som vet vem han är. Men när tidningen tryckts har säkerligen en stor del av alla er läsare koll på honom. Anledningen är att han medverkar i nya säsongen av Jills veranda, och enligt skivbolaget så kan detta vara "årets Doug Seegers-genombrott". Jag är innan lyssning skeptisk till om Kelley får samma genomslag som Doug. Dels för att Dougs historia är något alldeles unikt som tillsammans med Dougs personlighet klickade med svenskarna. Ifall det går att återupprepa sådant är jag inte övertygad om – men det återstår att se, då Gabriel kommer hit och turnerar i december. "Lighter Shades of Blue" är hans andra skiva i ordningen. Stilmässigt har vi här Americana med en hel del likheter med både Jason Isbell och Lyle Lovett som möter Van Morrison eller kompas av The Band. Inledande titellåten "Lighter Shades of Blue" är riktigt bra, likaså lågmälda "It Will Never Be the Same Again" som har lite blås i sig. Andra favoriter bland skivans 12 spår är "Alewine", "Steady" och "The Road I



KIP MOORE
Wild Ones
MCA Nashville

Kip Moore som gjorde ett bra energiskt framträdande på vårens C2C Country to Country-festival i Stockholm gav i somras ut sitt andra album. Debutschivan "Up All Night" från 2012 innehöll listettan "Somethin' 'Bout a Truck" och ytterligare två topp10-hits. Nya albumet har också producerats av Brett James. Moore har varit delaktig med att skriva samtliga av skivans 13 låtar.

Stilmässigt är det modernare country, men ingen bro-country, utan snarare med rätt mycket influenser från Bruce Springsteen. "Girl of the Summer", den lugna "That Was Us" (bästa spåret), förstasingeln "I'm to Blame" och "Lipstick" är trevliga låtar på skivan. Jag gillade Moores första album, och även detta andra är inte alls dåligt för att vara modernare Nashvillecountry med mycket gitarrer.

MARCUS THELL



WHITNEY ROSE
Heartbreaker of the Year
Cameron House Rec.



Countryfesten fortsätter

LÖRDAG DEN 16 APRIL 2016

16.00-23.00

👉 **PALLADIUM I VÄXJÖ** 👈

ENTRÉ 295 KR

BILJETTER PÅ TICNET.SE

PÅ SCEN:

**OLD TIMEY REMEDY, SHOUTIN' RED
PPM, SPINNING JENNIES...**

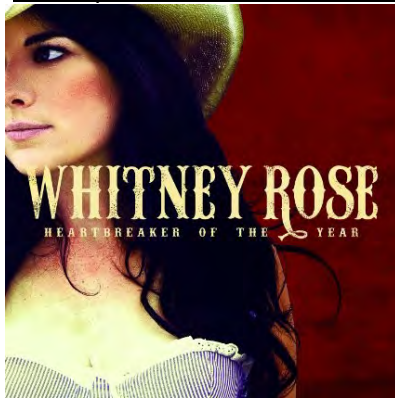
FLER BOKNINGAR KOMMER SNART!

Växjö Country Roots Festival finns på Facebook



I SAMARBETE MED
MUSIK I SYD
FOLK- OCH VÄRLDSMUSIK

VÄXJÖ
Europas grönaste stad



På senare år har det kommit en stor våg av unga countrymusiker som motståndst frestelsen att producera glattig kommersiell country, utan istället satsat på ett mer gammeldags, genuint sound. Jag tänker till exempel på artister som Cale Tyson, Kelsey Waldon och Daniel Romano.

En ny artist i den kategorin är kanadensaren

Whitney Rose som i augusti släppte sin andra platta som har rosats i media "over there". Albumet bjuder på tio countryvisor så retro att de i ett blindtest vore omöjligt att gissa att de spelats in under en fyradagars session i Revolutions Studios, Toronto år 2015. Personligen kan jag tycka att det blir lite väl mycket flört med den gamla goda tiden, men samtidigt föredrar jag ju ett överdrivet retro-sound alla dagar i veckan över mycket annat skräp som Nashville årligen spottar ur sig.

Bäst på plattan är titelspåret som trots sitt makliga tempo är svårt att inte ryckas med i. Whitneys släpiga röst ligger som het lava över det läckra elgitarriffet. Jag är också omåttligt svag för det simpla soundet av knäppande fingrar som man får avnjuta låten igenom.

I övrigt glimmar det till ett par gånger till på de tio spåren och den sirliga rösten är också småtrevlig men det lyfter inte riktigt. Ändå en platta med goda intentioner, att göra en cover av Hank Williams "There's a Tear in My Beer" visar dessutom på gott omdöme.

KERSTIN VIMAN

DAVE RAWLINGS MACHINE Nashville Obsolete Acony Rec.

Musikmaskinen Dave Rawlings och Gillian Welch är aktuella med ett andra album under kollaborationsnamnet Dave Rawlings Machine. Men paret har lirat ihop i en evighet (sedan 90-talet) och samtliga album där Gillian Welch står som artist har också en rejäl gnutta David Rawlings i sig i form av spektakulära gitarrsolon, stämsång och produktion.

På Dave Rawlings Machines låtar är det i princip bara Dave som tar ton, Gillian ylar lite i bakgrunden. Det är ju givetvis synd då hon har den vackraste av Americanas-tämmor. Men Daves nasala, lite småfula röst har mycket



COUNTRY-CD SÄLJES!

Vill du köpa country-CD, nytt som gammalt, till humana priser så kontakta mig. Prislista via e-mail.

Göran Lundqvist
Domherrevägen 20
218 32 Bunkeflostrand

E-mail: goeran.lundqvist@telia.com

hjärta och när man väl vant sig vid den är det tämligen behaglig lyssning. Och det är lika bra att vänja sig för låtarna på "Nashville Obsolete" är svinlånga. "The Trip" till exempel är cirka 10 minuter lång. Så lång att Dave inte ens orkar sjunga hela låten utan pratar sig igenom stora delar av verserna. Trots längd och prat en riktigt fin låt.

Plattan består för övrigt av bara sju låtar men tack vare att de är så genomarbetade och långa(!) känns det som en fullängdare. Min favorit på plattan är "Short Haired Woman Blues" men allt är bra och har ni som jag exceptionell musiksmak kommer ni gilla detta gedigna Amerikaverk.

KERSTIN VIMAN

WATKINS FAMILY HOUR Watkins Family Hour Family Hour Rec.



Syskonen Sean och Sara Watkins har i över tio års tid lirat på den klassiska nattklubben Largo i Los Angeles. Klubben har gjort sig känd för att erbjuda shower där musik mixas med stand up. De har en hel del artister som är stående på programmet, bland annat Watkinssyskonen som en gång i månaden bjuder på Watkins Family Hour.

Nu har de gjort skiva av

sin show och resultatet är elva coverlåtar framförda av syskonen och en radda gästartister.

Jag är egentligen inte ett stort fan av coverplattor. Jag tycker liksom covers hör hemma på livescenen, men nu är ju detta någon form av liveshow i studioformat så låt gå. Sean, Sara och kompani verkar heller inte gjort anspråk på att göra nya, spektakulära versioner av gamla klassiker. Watkins Family Hour's debutplatta är mer som en ödmjuk hyllning till stora musiker från förr.

Om man med ödmjukt menar trist. Kanske är det min egen brist på känslomässiga anknytningar till de gamla låtarna men jag har svårt att hetsa upp mig över ett gäng professionella musiker som går ihop och myser sig genom en platta.

Ett par spår sticker ändå ut över den gråa massan, och de är av en händelse de låtar där Sara sköter sången. Hon har en himla behaglig röst. Låtar som "Steal Your Heart Away", "Hop High" och "Brokedown Palace" höjer därför helhetsintrycket betydligt.

KERSTIN VIMAN

VICKIE VAUGHN BAND Vickie Vaughn Band Egen utgåva



Bluegrassgruppen Vickie Vaughn Band består av: Vickie Vaughn – sång och ståbas, Justin Hiltner –banjo, Casey Campbell –mandolin, Maggie White –fiddle och gitarrist Zach White. Vickie är ursprungligen från Kentucky, men huserar numera i Nashville. Bandet är en av de mest lovande i USA och spås att slå igenom nu med denna debut-EP bestående av sex låtar. Producent för skivan är ingen mindre än Ronnie McCoury. Stilen är lite modernare bluegrass och jag tänker t.ex. på Dunderhead rent stilmässigt. De inledande två låtarna "This Dance" (typisk modern-bluegrass och bra sådan) samt lugna "Northbound 205" är



Vaughn Band går att få på deras hemsida www.vickievaughnband.com

båda väldigt bra. De gör därefter en egen version på religiösa "Workin' On a Building", vi får en instrumentalare i "Congaree" innan det hela avslutas med "Buy All the Roads" och "Won't Be Long" (skivans höjdpunkt enligt mig). En mycket lovande debut och ser fram emot en fullängdare från denna lovande grupp. Mer info om Vickie

"multiinstrumentalist", Benny Olsson. Första spåret på CD'n är Shania Twains hit "Who's Bed Have Your Boots Been Under" som bandet gör en bra version av. De fortsätter med Marty Stuarts "Tempted" som också får fullt godkännande. Benny Olsson sjunger duett med Carrie i sin egen komposition "I Got Over You" som går i stilla valstakt, ett av CD'ns bästa spår. Bandet tar sig sedan an Johnnie and Jacks hit "Ashes of Love" som de gör i högt tempo. Den följs av Hank Williams "Hey Good Lookin'". Sara Evans och Jamie O'Hara har skrivit Saras hit "Shame About That" som bandet gör riktigt bra. Som avslutning på skivan han man valt att göra Johnny Cash's klassiker "I Still Miss Someone" som också är fullt godkänd. CD'n kan beställas via e-post: carriehall.country@gmail.com

LARS THELL

CARRIE UNDERWOOD

Storyteller

Arista, Sony Music

Carrie Underwood är något så unikt som en countryångerska som faktiskt vunnit American Idol. Annars brukar hennes 'sisters in country crime' komma på fjärde eller femte plats. Med "Storyteller" har Carrie Underwood nu hunnit till sitt femte album. Som titeln antyder står skivan fast förankrad i countrys berättande tradition.



Den rymmer hårdkokta outlawsånger som "Choctaw County Affair", där ett ungt par står inför rätta för att ha dödat den andra kvinnan i ett triangeldrama, men även mer stämningsinriktade och känslolokaliserade texter ramas in av en berättelse eller episkt uppbyggd situation.

Det är också en mycket bra skiva i countrys breda huvudfåra. Kenny Greenbergs mullrande elgitarr i en låt som "Church Bells" markerar countrys förhållande i sidled till 60- och 70-talens rockmusik, och förprogrammerade rytmer och bombastiska elgitarrer är lika givna inslag i Carrie Underwoods musik som akustisk gitarr- och mandolin-picking.

Sådana inslag kan stöta en eller annan traditionalist, men hos Carrie Underwood bryts de aldrig mot idéerna eller sångerskans lite gryniga röst. De ingår en musikaliskt väl fungerande och helt naturlig förening.

MAGNUS ERIKSSON



CARRIE HALL

COUNTRYBAND

The First One

Egen utgivning

Det här svenska bandet kommer, trots namnet, från Hudiksvallstrakten (Gnarps). Som namnet på CD'n antyder så är det bandets första skiva. CD'n innehåller sju låtar varav sex covers och en låt skriven av bandets

MARCUS THELL



GUNNAR BÄCKE

A Long Dusty Road

Egen utgåva

Dalmasen Gunnar Bäcke är ingen nykomling utan har 1/2 hållit på med att spela country och dansbandsmusik i många år. Här kommer han med sin första CD som innehåller tolv countrylåtar och där nio är skrivna av honom själv. Skivans inleds i lite högre tempo med "A Crying Shame" Den följs av "Josephine" som har lite swinginfluenser. Titellåten "A Long Dusty Road" går i lite lugnare tempo och det är en bra låt. Så ökas tempot lite i "I Cut the Rope" och "Rolling Stone". En av topparna på skivan är den lite lugnare "Let Go of My Heart" där Gunnar sjunger duett med Ebba Eriksson. Jag gillar också "Take Me Back" som är en hyllning till Hank Williams. På det sista spåret har Gunnar tagit med den låt som fick mig att fastna för countrymusik. Det är Hank Williams klassiska "You Win Again" och här får Morgan Tegnér briljera med sitt steelspel, mycket bra. Övriga musiker är för mig okända med undantag av Ingemar Back och Tommy Backström (från Grassride), jo förresten Torgny "Kingen" Karlsson medverkar på piano i en låt. www.allatidersmusik.se

LARS THELL

ANNETTE CONLON

Life, Death and the Spaces Between

Egen utgåva



Annette Conlon är en för mig tidigare okänd tjej från USA's västkust som här kommer med sin första CD. Annette är i genren singer/songwriter men musiken har starka influenser från bluegrass och traditionell country. CD'n innehåller femton låtar, alla skrivna av Annette och presenteras i den turordning de skrevs, enligt texten på konvolutet. Det här är en CD med

mycket starka texter som stöds av ett fint komp av Annette på akustisk gitarr, maken Doug Conlon, Ted Wulfers

och Matt Bunsen på övriga förekommande instrument. Jag ska nämna de låtar som tilltalar mig mest på den timplånga skivan. CD'n inleds med en bluegrassinfluerad låt "Cedar Box". Den följs av ett av skivans toppspår, den lugna "Live Like an Angel" med en fantastisk steel och banjo i bakgrunden. Titelspåret är en lugn ballad i singer/songwriter-stil. Tempot ökar lite i "First Suicide". Ännu en topplåt är "Without You" där banjo och mandolin är i fronten i kompet. Jag gillar också "Faceless Angel" som är en mjuk ballad. "Ten Thousand Steps" är en lite snabbare låt, åter med steel och banjo i kompet. Ett av toppspåren på CD'n är balladen "Canyon Winds" en mycket bra låt. Den följs av ytterligare en topplåt "Off the Rails" med en "sjungande" steel i bakgrunden. I "You Gave Me Wings" ökas tempot något. Sista låten "Sweet Sophia" är en fin ballad om hur Annette upplevde den sista tiden som hennes syster Sophia levde, mycket rörande text. Det här är en CD för dig som vill LYSSNA på bra texter som höjs av ett fantastiskt smakfullt komp. En stark fyra.

www.annetteconlon.com

LARS THELL

BRENNEN LEIGH Sings Lefty Frizzell Egen utgåva

Vår vän Brennen Leigh, som tillsammans med sin man Noel McKay besökte oss sommaren 2013, har nu gett ut en ny CD som är en hyllning till den legendariske Lefty Frizzell. Lefty är ju den som har inspirerat ett antal av dagens artister och haft honom som förebild, bland annat Merle Haggard. Det är väldigt roligt att Brennen nu genom denna CD visar var rötterna i dagens country kommer ifrån. Jag tycker att det är extra kul att Brennen på skivans tretton spår har tagit sig an ett antal av Lefty's tidiga alster och inte bara de mest kända, ett stort plus. Brennen inleder med en av Lefty's mest kända låtar "I Love You a Thousand Ways" och denna bårdar gott inför fortsättningen. Så följer två tidiga låtar "You Want Everything But Me" och "Mama" som båda har lite swinginfluenser. En av skivans absolut bästa låtar är Harlan Howard's "How Far Down Can I Go" en fantastisk låt med fin steel (Chris Scruggs) och ett klinkande piano (T. Jarrod Bonta) i bakgrunden. "You Gotta Be Puttin' Me on" är en lite snabbare låt som följs av den fina balladen "Mom and Dad's Waltz". Mel Tillis skrev "What You Gonna Do, Leroy" som har lite bluesinfluenser. En av mina Lefty-favoriter är "Saginaw Michigan" som Bill Anderson och Don Wayne skrev. Ännu en topplåt är den dansvänliga "Don't Stay Away 'til Love Grows Cold" som är en av topparna på skivan tillsammans med den lugna "You Don't Have to Be Present to Win". Ännu en av mina Lefty-favoriter är "My Baby is a Tramp" också från Harlan Howard's penna en topplåt. Brennen ökar tempot något i "Run 'em Off". Sista låten är en fin lugn ballad "When It Comes to Measuring Love" skriven av Lefty en av skivans toppar. Det här är en mycket bra CD som förtjänar en stark 4:a. Jag skickar en hälsning och ett stort tack till Brennen för denna hyllning till Lefty. Skivan kan köpas via Brennens hemsida www.brennenleigh.net

LARS THELL



GREEN LINE TRAVELERS High Valley Hoedown Egen utgåva



Det här nystartade Stockholmsbandet gjorde succé på årets country-SM i Sälen och vann välförtjänt i kategorin 'Pure country'. Nu har bandet gett ut sin första skiva och det är något så ovanligt som en 10" LP som spelas med 45 varv i minuten. Tyvärr har skivan bara sex låtar, men det kommer kanske en CD med fler låtar framöver, hoppas jag. Bandet inleder med en Buck Owens-låt från tiden runt 1960 "Tired of Living" här man har lyckats med att få ett tidsenligt sound. De fortsätter med en låt från 50-talet "Down South in New Orleans" som Jim och Jack Anglin skrev tillsammans med Johnny Wright. Bandets elgitarrist Daniel Björkander har skrivit en av skivans topplåtar "Walk of Shame" en mycket bra låt. Så går bandet tillbaka till tiden runt 40-50-talet då de tar sig an Wayne Rayne's "Lost John Boogie". Den följs av Hank Williams "(I Heard That) Lonesome Whistle" som de gör en mycket bra tolkning av. Sista spåret "Green Line Polka" är en instrumental låt skriven av bandets sångare och gitarrist David Ritschard och fiddlare Agnes Odén och Agnes får visa vilken hejare hon är på sin fiddle. En ovanlig utgåva och en trevlig sådan, men som sagt jag ser fram emot att bandet ger ut en CD framöver. (Och de vet vilken låt jag vill ha med på den). Vill ni köpa denna utmärkta vinyl så kan ni söka efter Green Line Travelers på facebook.

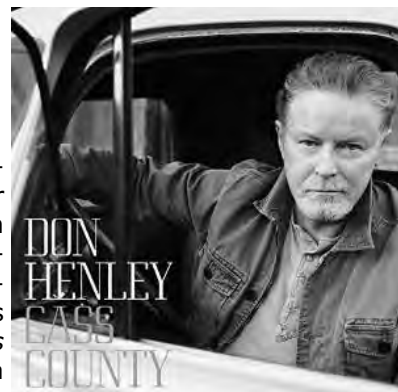
LARS THELL

DON HENLEY Cass County Universal



Det var dags att Don Henley gjorde en countryskiva utan efterleden -rock. Det har gått 23 år sedan "Walkaway Joe" med Trisha Yearwood och 42 sedan *Desperado*, Eagles bästa album. På *Cass County* är också Trisha Yearwood med som bakgrundssångerska i några spår. Bland övriga bakgrundssångerskor märks Lee Ann Womack, Martie Maguire, Emily Robison, Alison Krauss, Ashley Monroe, Lucinda Williams och många fler. Herrklubben bidrar till bakgrunderna med Jamey Johnson och Vince Gill. Don Henley kan alltså köpa vilka sångare och musiker han vill. Därför är det trist att så många skickliga sångare och sångerskor skjuts i bakgrunden medan Mick Jagger får exponera sin obesvarade kärlek till countryn som solo-sångare i Tift Merritts "Bramble Rose". Det är något bättre än när Jagger malträderade "Bob Wills Is Still the King" i Texas för tio år sedan, men det är att Miranda Lambert räddar låten med sin sång.

Annars är Don Henley en ypperlig sångare, men han saknar den erfarenhetens trovärdighet i sitt vokala utspel



som krävs av en countrysångare; den softade rocken - som Don Henley utvecklade till fulländning med Eagles - skapar andra kvaliteter, men de kommer inte till sin rätt i duetter med Dolly Parton, Martina McBride och Merle Haggard.

Dessutom är kompet påfallande återhållet, även om jag givetvis uppskattar att en steel hörs i flertalet spår.

Skivan fick sitt namn efter Henleys uppväxtcounty, Cass County i Texas. Det började som ett coverprojekt, men endast ett fåtal sådana finns kvar i den utvidgade albumversionen - däribland duetten med Dolly Parton i Louvin Brothers "When I Stop Dreaming" - och bara Tift Merritt-sången i standardutgåvan.

Originalmaterialet håller likväl god klass. "Waiting Tables" ger en emblematiske bild av countrys klasserfarenhet och drömmen bort. "A Younger Man" är en sorgmodig ballad om felslagna kärleksdrömmar. Där lyfter också det mjuka steelkompet Henleys sång. "Train in the Distance" får dessutom en lätt touch av träskrock.

Men framförandena gör inte alltid låtmaterialet rättvisa. Det blir alltför återhållet (jag använder det ordet igen), lite onödigt försiktigt. Jag vill ha en ny version där några av bakgrundssångerskorna får flytta fram och musikerna får mer solo- och improvisationsutrymme.

MAGNUS ERIKSSON

GEORGE STRAIT
Cold Beer Conversation
MCA Nashville



1/2



För mig är George Strait rotmusik - han har varit med mig praktiskt taget från början och hela tiden i min kärleksaffär med countrymusiken. Visst har han tagit ut gränserna ibland och klarat sig med hedern i behåll. Det klarar man bara om man vet var gränsen går.

Han har vidare på sätt och vis uppfostrat och undervisat mig, även om han inte är min favorit #1 på svärdssidan. Därför är det inte oproblemiskt att recensera hans senaste platta. George Strait har aldrig varit någon låtskrivare, men en mycket bra tolkare av andras låtar. En sångare som kan ta en text, krama ur den allt som finns i den och göra den till sin. Så även den här gången.

"Cold Beer Conversation" är en titel som säger vad det handlar om. Dialoger på tre till fyra minuter där man som lyssnare sitter och fyller i svaren inne i huvudet. "Goin' Goin' Gone" är en liten pärla om en man från arbetarklassen och hans enkla liv, lättsam till text och musik, men med allvaret runt hörnet; "Take Me to Texas" behöver knappt kommenteras, det är äkta kärlek till hemstaten; "It Takes All Kinds", den praktiska konsekvensen av kärleken till Texas. Western Swing-musiken är inte död, men den har sovit ett tag.

Ett styrkebesked av en veteran som har en del kvar att ge.

JONAS ÖHMAN

SIX STRING YADA!
Diluted Roots
Rootsy



Mina svenska favoriter Six String YADA! är tillbaka med



sitt andra album. De fortsätter att framföra old timey/bluegrass i ett rasande tempo där låtarna hämtas från dels egna kompositioner, dels gamla klassiker och dels från helt oväntade ställen. Denna gång bland skivans 14 spår är det bl.a. Queens of the Stone Age och Disfear som vi får i annorlunda tappningar. Kvartetten är densamma

som på förra albumet: Agnes Brogeby på fiddle, lite gitarr, Erling Bronsberg på banjo, cellisten Jonas Bleckman och Simon Nyberg på gitarr (samtliga sjunger). Inledande "Georgia Railroad" är kanon och med Agnes "knarriga" sångsätt tillför oerhört mycket. "Sweet By & By", gamla klassikern "Tom Dooley", "I've Endured" som är en favorit hos mig, "Trouble in Mind" (tillsammans med Good Harvest) och "Bereft and Blind" (som skrivs efter nynazisters attack på vänsteraktivister i Malmö 2014) är andra favoriter på denna starka skiva. En 51 minuters resa i en förtrollad värld full av spelglädje får ni av Six String YADA!. En kanonskiva som ni måste ha i samlingen. Tack till Rootsy och tack till bandet för så fin musik!

www.sixstringyada.com

MARCUS THELL

KARIN RISBERG
Angel Blue
Egen utgåva



Karin Risberg har varit i musikbranschen i många år; bl.a. var hon sångerska i Thomas Haglund Band under 1990-talet och senaste åren har hon sjungit med Lonnie & the Lonesome Riders (som numera heter The Legends) som man ofta kan höra uppträda i Stockholm. Nu har hon dock gett ut en EP i eget namn. Vi får totalt sex



låtar, fem favoriter till Karin och hennes egna komposition, titellåten "Angel Blue" - som är en självbiografisk låt. Med i kompet finns bl.a. Jonas Göransson på gitarr och den mycket duktiga Nicke Widén på steel - självaste Tommy Nilsson är med och sjunger duett med Karin på en låt. Vi får en traditionellt betonad EP från Karin. De fem covers kommer från artisterna Buck Owens, The Band, Roy Orbison, och två ur Don Gibsons repertoar. Hon gör särskilt "Evangeline", "Oh Lonesome Me" och egna "Angel Blue" väldigt bra. Just "Angel Blue" var även artistnamnet Karin hade när hon gjorde en italo discoskiva under 1980-talet (som tydligen är en eftertraktad raritet) - detta är också bästa låten på skivan. En trevlig EP från Karin, och förhoppningsvis får vi en fullängdare framöver - jag vet att hon skriver en rad låtar tillsammans med Vivien Searcy. Skivan kan köpas genom att mejla Karin på

karinrisberg@me.com

MARCUS THELL

COX FAMILY Gone Like the Cotton Rounder

Cox Family, som var far, mor och barnen Cox från Cotton Valley, Louisiana gjorde ett par bra riktigt bra bluegrassalbum under 1990-talet, däribland samarbetet med Alison Krauss "I Know Who Holds Tomorrow" och den fantastiska "Beyond the City". Efter en olycka som gjorde pappa Willard oförmögen att fortsätta spela in lades familjebandet på is och nu, 19 år efter senaste skivan, kommer "Gone Like the Cotton" – producerat av Alison Krauss. Skivan påbörjades dock 1998, men efter skivbolagsstrul blev Cox Family släppta av bolaget och skivprojektet lagt på is – fram till 2014. Bandet är numera en syskontrio bestående av Suzanne, Sidney och Evelyn Cox – mamma och pappa Cox skadades i en bilolycka i början av 2000-talet som lämnade pappa Willard i rullstol. Mamma Marie avled i cancer 2009. Vi får här lugn akustisk country/bluegrass med fin sång oftast ledd av Suzanne Cox. Det blandas mellan nytt material med ett par gamla covers som "Cash On the Barrelhead" och "Honky Tonk Blues" (som görs i en fin version). "Desire", lite bluesiga "Good News", "Gone Like the Cotton" och lugna biografiska "Let It Roll" tillhör skivans stora stunder. Finstämd lugn bluegrass-country från ett band som är varmt välkomna tillbaka på musikscenen. www.coxfamilymusic.com

MARCUS THELL



Det känns numera meningslöst att längre skriva 'Det är bra...för att vara svenskt' för genom bl.a. Rootsys många skivsläpp de senaste åren har vi gång på gång fått se att det finns så oerhört mycket talangfulla band i Sverige; ett av dessa är Crash n Recovery som genom detta släpp nog gjort "årets bästa Americanaalbum". Ni kan beställa bandets skivor och få mer info om dem på www.crashnrecovery.com

MARCUS THELL

KINKY FRIEDMAN The Loneliest Man I Ever Met Avenue A Rec.

Finurlige författaren, entreprenören och kontroversiella artisten Kinky Friedman är tillbaka med sin första studioalbum sedan 1980-talet! Med i kompet har han bl.a. en ur hans gamla kompband Texas Jewboy, pianisten Little Jewford. Han har med sig Willie Nelson på "Bloody Mary Morning" (en gammal Willie-låt). Han gör covers på artister som Tom Waits, Merle Haggard, Bob Dylan och Warren Zevon m.fl. Det finns även ett par nya Kinkykompositioner bland skivans 12 låtar. Titellåten "I'm The Loneliest Man I Ever Met" har delar av Friedmans patenterade finurliga humor, samma med hans gamla "Wild Man from Borneo" som vi får en ny, avskalad och segare, version av här. Jag gillar annars särskilt hans bluesiga version av Zevon's "My Shit's Fucked Up" (med Mickey Raphael på munspel), Johnny Cashes "Pickin' Time", gamla westernlåten "Wand'rin Star" och "The Girl From the North Country". Det är lugn/seg singer-songwriter/Americana från den gode Friedman. Skivan är helt Ok, men Kinky är ingen vidare sångare, utan är snarare för känslan i vissa låtar som skivan kan tilltala några. Som helhet finner jag skivan rätt seg, och ja, det är långt ifrån hans 1970-talsmaterial.

MARCUS THELL



CRASH n RECOVERY Deep in the Woods Rootsy



Ångermanlandsbandet Crash n Recovery är tillbaka med sin andra skiva. Deras debut "Post the Storm" gillade jag. Sedan debutskivan kom 2012 har bandet bl.a. vunnit Västernorrlands portion av Svensktoppen Nästa i år och även blivit belönade av British Country Music Awards för "Bästa europeiska band" 2014. Producent för skivan är Johan Arveli som många

säkerligen känner igen från Ellen Sundbergs band – men han är även medlem i Crash n Recovery där han spelar banjo, steel, dobro och munspel. Sångerskan Linda Engström har skrivit samtliga av skivans fjorton låtar, en tillsammans med bandmedlemmen Robert Johansson. "Since We Went to Sleep" är en jättefin låt med bluegrassinlag genom fin fiddle och banjo i bakgrunden. Stilen är annars en blandning av Americana, country och en del modernare bluegrass uppbackad av Lindas fina röst och bandets fina stämsång. Låten "Minefield" kommer jag ihåg att jag blev golvad av när jag senast såg bandet live – och här på skivan är den lika bra. Utöver dessa är "If You Only Were Mine", balladen "Last Flight", "Restless Man" och Gram/Emmylou-flörten "Damaged" riktigt bra.

ALABAMA Southern Drawl Sony BMG



Den enda anledningen till att Alabama på sin tid inte var kända som pop/rock-country var att det formatet var en ganska liten del av countrymusiken totalt. De var inte ett av många band som det gick tretton på dussinet av, och deras sound uppfattades som nytt och fräscht. Enkla kompositioner på snärtiga melodier som går hem i etern har alltid varit ett lyckat koncept.

Nästintill femton år efter deras senaste studioalbum med unikt material har den musikaliska världsbilden ändrat sig. Det som en gång var unikt är mainstream och kon-

kurrensen är stenhård.

Därför måste jag konstatera att albumet är för ojämnt för ett toppbetyg. När de försöker rocka, som i titellåten, fungerar det inte alls. Men klassisk Alabama som "Back To The Country" går alltid hem, och "I Wanna Be There" är en av de finaste sångerna om kärleken mellan far och dotter på många år.

JEREMY PINNELL
OH/KY
SofaBurn, Hemifrån



Jeremy Pinnell växte upp i Kentucky alldeles söder om Ohio-floden, en plats som till hyfsat lika delar påverkats av olika amerikanska kulturer: söderns gästfrihet, attityden från nordost och lite av mellanvästerns charm. Att han är en lysande singer/songwriter visste hans hemstad om redan under ungdomsår, men erfarenheter som man helst vill slippa gömde

honom från resten av världen.

Det här albumet är inget musikaliskt lättgods; ingen iskollitteratur om pickuper, öl, och flickor med för lite kläder; det är en tegelstensroman om arton år av ett liv i tio kapitel, text och musik av Jeremy Pinnell, framfört med hjälp av det utmärkta bandet The 55's. Och inspelat på blott tre dagar.

Det låter som den värsta sortens alternativa folkmusik, men icke. Äkta honky-tonk, i sin råaste och ursprungligaste form är vad lyssnaren möts av. Jeremys lite klagande röst, ett stabilt grundkomp, och snygga steelsolon i bakgrunden.

Finns det några låtar att rekommendera? Nej, inte den här gången. Trots att låtarna står på egna ben och funkas som bakgrundsmusik med sina snygga melodier är det rätta sättet att njuta av "OH/KY" från början till slut, och det gör man gärna. Många gånger.

JONAS ÖHMAN

FRANKIE LEE
American Dreamer
Loose Music, Rootsy

Det vilar något väldigt speciellt över Frankie Lees debutplatta, inte bara det faktum att han sjunger med en förvånande ljus stämma. Den klara rösten är verkligen härlig att lyssna på, och kanske hans starkaste attribut, men han backar också upp den med tio ovanligt genuina countrysånger.

Först ut riviga "High and Dry" och "Where Do We Belong". En riktigt stark och fartfylld öppning. Men Frankie behärskar också konsten lugna favoriter. "Queen of Carolina" och "Honest Man" bjuder på finstämd country/americana med mycket själ. Det är egentligen

FRANKIE LEE AMERICAN DREAMER



1/2

svårt att hitta något att klaga på när Frankie Lee tar ton, kanske skulle man lite girigt kunna önska att det var ett par spår till på plattan.

Kort och gott en av årets mest inspirerande debuter.

KERSTIN VIMAN

MYRA ROLEN
Dancing Your Memory Away
Egen utgåva

Har ni Facebook kan ni inte ha undgått att se Myra Rorens flitiga inlägg. CDn är inspelad och producerad av Justin Trevino och soundet är det vanliga med Justin involverad, med andra ord skön Texas Music. Justin använder sig av Jake Hooker - upright bass, Rosine Leifel - akustisk gitarr, Hank Singer - fiddle, T Bonta - piano, Charlie Warton - elgitarr, Jim Leesbury - steel.

Tretton spår där praktiskt taget alla platser på hitlistoma. Jag har fastnat för "That's a No No", "Cheatin' Overtime" (duett med Justin Trevino), "Walkin', Talkin', Cryin', Barely Beatin' Broken Heart" (Justin Tubb & Roger Miller skrev den), "He Still Loves Her" (duett med Guyanne McCall), "The Same Old Me" och så alla de andra. Man är full av beundran för musikerna, det de kommer loss med är riktig country music! Sköna solon och Myra som har den rätta feelingen... www.myrarolen.com.

LILLIES OHLSSON

RICK MONROE
It's a Love Thing
Indie



Det här är en platta som riktar sig till den yngre lyssnar/diggarskaran. Bra tryck på gitarrerna i öppningslåtarna "Great Minds Drink Alike", "Fires Out" och "Better". "Small Town" är betydligt textlyssnarvänlig liksom "On My Way to You". Titeln "It's a Love Thing" gillar jag, bra text och lagom tryck och jag kände lite japanskt i början och slutet. Sitter nog på listoma.

Gillar producenten Kenneth Duncan med "Small Town", "It's a Love Thing" samt "Pretty Good Problems to Have" - lite lagom. På barer, partyn etc spelas säkert Rick Monroe flitigt. www.rickmonroe.com

LILLIES OHLSSON

MARIE HODSON
Chances Are
Indie

Detta är en trevlig överraskning, rejäl country där Marie plockat ut en rad verkligt bra sånger. En favorit tycks Hank Cochran vara - inte mindre än tre låtar med denne - "Don't Touch Me", "A-11" samt "Don't You Ever Get Tired



1/2



of Hurtin Me". Perfekta tolkningar av Marie. Harlan Howards pärla "The Key's in the Mailbox" är även en pärla i Maries version, så bra! "Back to Earth" är en Willie Nelson-sång och för säkerhets (!) skull är det en duett med Willie. En gammal Winifred Scott popsak måste man kalla "Tweedle Dee" här i countrystuk. AR Peddy, Mel Tillis och Ray Price står bakom inledningsspåret "Oh Lord I'm Tired", en svängig historia när man är less på tillvaron.

Stuart French, producenten spelar dessutom lead och akustisk guitar och på pedalsteel och dobro Michael Rose. Tim Crouche - fiddle, Brad Bergen -bas, Ian Lees -elbas och Chris Hartley -keys. Som doa Camille Te Nahu, ett namn jag kommer ihåg från andra australiska inspelningar. En mycket trevlig platta med andra ord. www.mariehodson.com

LILLIES OHLSSON

CHRIS YOUNG
I'm Comin' Over
Sony BMG



tv-programmet Nashville Star. Nu är han aktuell med sin femte studioplatta.

Young med sin sammetslena stämma är själva definitionen av mainstream country. Föga förvånande sticker därför inte I'm Coming Over ut som årets mest spännande skivsläpp direkt. Men för att vara just poppig radiocountry så är de faktiskt inte så illa pinkat av den rutinerade 30-åringen.

Här bjuds man på smäktande ballader så som "Sober Saturday Night" och "What If I Stay" men även upptempos-

För andra året i rad! Dax att boka succéresan CMA-resan 2016!

Res med **Swanson's** till världens största countryfestival!

The CMA MUSIC FESTIVAL & NASHVILLE TOUR
6-14 juni 2016

Sista anmälningsdag
29 Januari 2016

Se Dag för Dag-programmet på
www.swansons.se

Once in a lifetime!
Unika hembesök
hos berömda
stjärnor

Marty Stuart med
några av CMA-resans
resenärer 2015.



Nyligen avlidne Lynn Anderson
sjunger "Rose Garden" för CMA-
resans resenärer 2015.

Ett dussintal scener
med countryartister över
hela staden!
Vi bor på spektakulära
Gaylord Opryland -
världens till ytan
största hotell!

Carrie Underwood, Alan Jackson och Brad Paisley är
några av många stjärnor som ofta medverkat
på CMA Music Festival.

Dessutom börjar vi med två dagars fullspäckat program där
vi har specialguidning på Music Row, exklusivt föredrag
endast för vår grupp på Country Music Hall of Fame, gör
unika hembesök och möten i det privata hos världsberömda
och legendariska countrystjärnor, "backstageupplevelser"
och mycket annat.

Swanson's

Läs mer om resan på www.swansons.se.

Bokning sker via Swanson's
tel 0479-14470

Reseledare: Bruno Tillander och Charlie McCoy

Vid bokning av resan, uppge om du är medlem i
Smålands Country Club.
Minimum antal resenärer för att genomföra resan är 20 st.
Med reservation för ändringar.

Chris Young har hängt i countryns finrum ett par som trallvänliga "Heartbeats" och "Sunshine Overtime" samt elgitarrkryddade "Underdogs". Flera amerikanska musiksribenter verkar även ha hittat spår av R'n'B på plattan, de eventuella tonerna går dock helt förbi mig. Ett fullt kompetent album inom den något urvattnade genren kommersiell radiocountry. Bäst på plattan är titelspåret.

KERSTIN VIMAN

JULSKIVOR

RHONDA VINCENT Christmas Time Upper Management

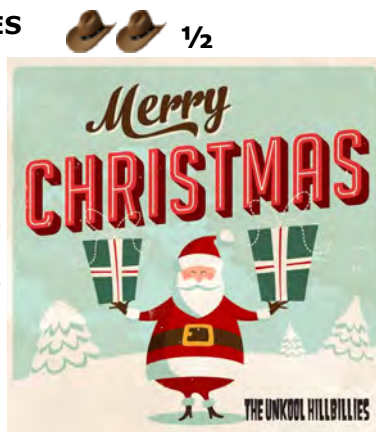
Rhonda Vincent är årets bidrag till de som vill fira en "bluegrass jul". Detta är hennes andra julskiva i ordningen – även sex av låtarna som medverkade på den första julskivan har spelats in här också. Likt The Roys fina skiva förra året är det väldigt uppfriskande att få höra lite fiddle, mandolin och banjo i de klassiska – uttjatade – julsångerna som "Silent Night" och "Jingle Bells". Rhonda har även sett till att ge oss lite nykomponerade låtar, såsom den fina inledande låten "I'm Dreaming of Christmas". Totalt får vi 12 låtar. På "Twelve Days of Christmas" är en rad gästartister med däribland Dolly Parton, Bill Anderson, Larry Gatlin och Willie Nelson. Hon gör en jättefin lugnare version av "Angels We Have Heard On High", och även swinginspirerade "Milk & Cookies", "Away in a Manger" (nog skivans absoluta höjdpunkt – bara mandolinintrot räcker för mig) och den lugna "Christmas Time" är riktigt fina låtar som skapar jultämning i var stuga och vrå. Skivan avslutas med ett mastodontmedley 9,5 minut där Rhonda kör en vers eller två på bl.a. "What Child is This", "Oh Holy Night" och "Hark the Herald Angels Sing". En bra julskiva som är en stark kandidat att bli en klassisk julskiva inom countryvärlden tycker jag. Att Rhonda sen har en oerhört vacker röst gör ingenting sämre.

MARCUS THELL

THE UNKOOL HILLBILLIES Merry Christmas Unkool 201501

Det här bandet har funnits i 15 år. Det är inte en utpräglad julskiva (trots titeln) då den bara innehåller tre jullåtar. Resten är rock och rockabilly. Det innebär inte att skivan är dålig, men det är inte riktigt min musik. Du som gillar lite rockigare musik har säkert stor behållning av skivan. CD'n inleds med en fartig julsång "Green Christmas" skriven av bandets sångare och pianist Anders Umegård och den är en av topparna på CD'n. Det fortsätter med en "gungig" låt i Fats Domino-stil "Merry Christmas Baby" som också tillhör mina favoriter på skivan. Så följer tre rocklåtar "Hip Hop", "Drinkin' Wine Spo-Dee-o-Dee" och "You're the One" på den senare sjunger Karin Johansson. Jag gillar den gungande "Send Me Some Lovin'" en riktigt bra låt. Så kommer ytterligare tre rockiga låtar, däribland "I Ain't Mad at You". Skivan avslutas med en lite lugnare "Honey, Merry Christmas" även den skriven av Anders Umegård. Som sagt ingen traditionell julskiva som jag ändå tror kan tilltala många. www.unkool.se

LARS THELL



DOUG SEEGER'S Let's All Go Christmas Caroling Tonight Capitol

Sverigebekantingen Doug Seegers har som så många andra artister spelat in en julskiva. Producenten Barbara Lamb har plockat ihop elva låtar varav drygt hälften finns med på i stort sett alla juls-kivor. Jag hade hoppats på lite fler mindre vanligt förekommande julsånger. Doug inleder med en sång han har skrivit själv "Daddy's Still Around" som handlar om sin barndoms jular och det är skivans bästa låt tycker jag. "The Christmas Song" är lite väl släpig för mig. Doug ökar tempot i den välkända "Rockin' Around the Christmas Tree". Nästa sång som Doug har skrivit är titellåten "Let's All Go Christmas Caroling Tonight" som tillhör topparna på CD'n. En julskiva utan "Silent Night" är ingen julskiva och givetvis så finns den med här och dessutom i en mycket bra version med fin körsång i bakgrunden. Ytterligare en vanlig låt på juls-kivor är "Rudolph the Rednosed Reindeer" liksom "Christmas Time's a-Comin'". Den tredje låten som Doug har skrivit är den lite snabbare "Let Me Ride With You, Stacy". Ännu en traditionell julsång är "Winter Wonderland" där Doug har med Elisabeth Cook som duettpartner i en mycket bra version. "I'll Be Home for Christmas" är en stillsam julsång. Sista spåret är Buck Owens "Santa Looked a Lot Like Daddy" ett av toppspåren. En bra julskiva där en stor del av behållningen för mig är Pete Finneys fantastiskt följsamma steelspel och Justin Moses på mandolin/dobro. Jag är övertygad om att detta blir en av de mest sålda juls-kivorna i år och det är inte oförtjänt på något sätt.

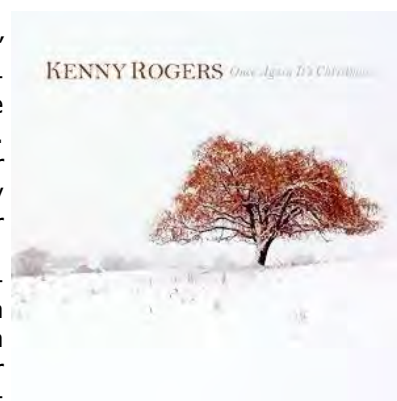
LARS THELL



KENNY ROGERS Once Again It's Christmas Warner Bros.

Jag har lite svårt för "jul" som genre och har följaktligen en avvaktande inställning till juls-kivor. Skivor som man plockar fram några veckor av året och glömmar under elva månader. "Once Again It's Christmas" har alla de vanliga ingrediensernas; cirka 50% låtar som handlar om julens innersta mening och resten mysiga vinterlåtar. Den har också en ingrediens som höjer den över mängden, Kenny sammetsröst och ett antal väl valda duettpartners. Det är också det som gör att den håller för ett mer medvetet lyssnande än att tjäna som bakgrund till julstöket från 17-23 december. För min del kommer den nog till användning då och då t.o.m. 6 januari.

JONAS ÖHMAN



TOPPLISTAN

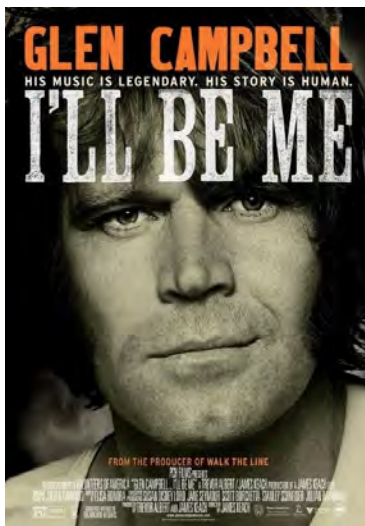
1. Chris Staple-
ton - Traveller
2. Carrie Under-
wood - Storytel-
ler
3. Eric Church -
Mr. Misunderstood
4. Chris Janson - Buy Me a Boat
5. Blake Shelton - Reloaded: 20
#1 Hits
6. Luke Bryan - Kill the Lights
7. Sam Hunt - Montevallo
8. Thomas Rhett - Tangled Up
9. Sam Hunt - Between the Pines
10. Don Henley - Cass County
11. George Strait - Cold Beer
Conversation
12. Little Big Town - Pain Killer
13. Eric Church - The Outsiders
14. Zac Brown Band - Jekyll +
Hyde
15. Kenny Chesney - The Big Re-
vival
16. Var. Artists - NOW...Call
Country Vol 8
17. Miranda Lambert - Platinum
18. Kacey Musgraves - Pageant
Material
19. Florida Georgia Line -
Anything Goes
20. Kelsea Ballerini - The First
Time
21. Jason Aldean - Old Boots, New
Dirt
22. Brett Eldredge - Illinois
23. Dierks Bentley - Riser
24. Brantley Gilbert - Just As I Am
25. Jana Kramer - Thirty One



DVDRECENSIONER

GLEN CAMPBELL: I'll Be Me Dokumentärfilm regisserad av Ja- mes Keach

Countryko-
nen Glen
Campbell
gav sig un-
der 2011 ut
på en av-
skedsturné.
Tanken var
först att
den skulle
pågå i fem
veckor,
men sluta-
de 30 no-
vember
2012 efter
totalt 151
utsålda



shower i båda USA och Europa. Artis-
ten offentliggjorde samtidigt att han
drabbats av Alzheimers, och av läkar-
na hade han fått rådet att sluta upp
med musiken, dra sig tillbaka och in-
vänta att sjukdomen förvärras. Denna
sjukdom har numera försatt honom
på ett serviceboende.

Direkt i dokumentären får vi följa med
till Dr. Ronald Petersen som sköter
om Mayo Alzheimers Disease Rese-
arch Center, där han ställer olika frå-
gor till Campbell och det går att förstå
att allt inte står rätt till med Glen. Det
är här de gör hjärnscanningar och
kommer fram till att han har Alzhei-
mers. I samma veva ska han ge ut sin
skiva "Ghost on the Canvas", och fa-
miljen och bolaget inser att de måste
offentliggöra hans sjukdom för hans
fans.

Med på denna turné fanns hans familj
med frun Kim och dottern Ashley (och
ett par söner) i spetsen och även ett
filmteam som spelade in denna doku-
mentär där vi kan följa Campbell och
familjen både bakom kulisserna och
på scen. Delar av inspelningen har
gjorts med en handkamera av Kim
istället för filmteamet – vilket gör att
det känns än mer som att vi verkligen
fått vara med överallt.

Regissören James Keach har tidigare
bl.a. varit producent för filmen *Walk
the Line*.

En rad gäster medverkar i filmen och
berättar om sina minnen av Glen
Campbell, men också om familjemed-
lemmar till dem som också haft lik-

nande sjukdomar. Bland dessa märks
Bruce Springsteen, Bill Clinton, Kathy
Mattea, Brad Paisley och U2-
gitarristen The Edge m.fl.

Filmen har en total längd på 104
minuter och det är en väldigt rö-
rande film där familjen verkligen
låt it filmarna ta del av hur vardag-
en kan se ut när man har en per-
son i sin närhet som har denna
hemska sjukdom. Vi får se hur
han blir sämre och hur han mot
slutet har svårt att kunna namnge
sina barn. En mycket lärorik film
om en av countryns stora. Såvitt
jag vet finns den inte utgiven i
Sverige ännu, men den går att
köpa på DVD via t.ex. CDwow eller
Amazon (men utan svensk text-
ning).

MARCUS THELL

BR5-49

One Long Saturday Night Bear Family

Tack för denna fina tidiga
julkupp Bear Family! En live-DVD
med gruppen BR5-49 (den finns även
på CD med bonuspår på). Inspelad
för tysk TV i oktober 1996, tiden när
BR5-49 på allvar slog igenom bland
countrypuritanerna. Detta är således
den klassiska uppställningen med
både Chuck Mead och Gary Bennett
på sång. 19 låtar totalt, flera som vi
känner igen från gruppens skivor och
liveshower—men även låtar som de
aldrig spelade in på skivor!

Det är svängig honky tonk/hillbilly
med lite inslag av rockabilly, ja kort
sagt förbaskat bra rakt igenom. Dess-
utom är ljud och bild mycket bra. Det
är onödigt att namnge bra låtar, en
perfekt julkupp för den som gillar tra-
ditionell svängig country.

MARCUS THELL



MAGNUS COUNTRYKLASSIKER

Magnus Eriksson presenterar en ny klassisk countryskiva. Denna gång föll valet på en av artisten Holly Dunn's skivor. En artist vi i SCC kan varmt rekommendera er att lyssna in er på, om ni inte tidigare gjort det.

Holly Dunn spelade in sin första skiva 1986. Sedan spelade hon in en skiva om året till och med 1990. Därefter kom de mer sällan. I allt har hon gjort nio skivor, den senaste var en gospelskiva som gavs ut 2003. Samma år sade Holly Dunn tack och farväl till musiken för att i stället ägna sig åt sitt måleri.

Sina tre första album spelade Holly Dunn in för MTM, skivbolaget som skådespelerskan Mary Tyler Moore startade 1984 där även Becky Hobbs fanns. Fyra år senare såldes huvudbolaget (ett produktionsbolag) till brittiska intressen och skivbolaget sögs upp av RCA.

Den tredje skivan, *Across the Rio Grande*, var Holly Dunns första mästerverk. Den rymmer en förförisk blandning av ballader och up och mid tempo-låtar, de senare med en för tiden typisk pop touch. Fast måtten för en sådan förändras för varje år hos puristerna, så jag antar att alla dessa rockskribenter "som alltid gillat country" upphöjer Holly Dunns musik till "äka country" - om de någonsin skulle höra den, vill säga, eller fundera på vad fiktionen "äka country" betyder.

Jag kan dyka ner var som helst på albumet. Varje sång är ett litet mästerstycke i egen rätt. "Lonesome Highway" ger en sorgmodig tolkning av den eviga vandringen och hjärtats rastlösa ensamhet. Holly Dunn sjunger med mjuk röst till konturskarpa dobrolicks av Steve Gibson och vemodig fiddle.

I "Travelin' Prayer" driver Roy Huskeys akustiska bas fint på, innan mandolin och flyhänt steel fyller ut ljudbilden. "If Nobody Knew My Name" ger en känslig tolkning av kärlekens förtröstan, även här med lyhörd dobro (Steve Gibson och Jerry Douglas växlar) som ger musiken extra lyft. Direkt på den följer så "That's What Your Love Does to Me", en frejdigare ditty.

Skivans mest lysande sång är dock titelspåret, "Across the Rio Grande". Refrängen griper direkt tag:

*It's only a river
Not so deep or wide
A boy can throw a stone across
And reach the other side
It's just some muddy water
Cutting through the land
But a man can make a dream come true
Just across the Rio Grande*

Sången tolkar alltså längtan hos den unge mannen som står på andra sidan gränsfloden och drömmer om det förlovade landet: "Sometimes it seems like God must live / Just across the Rio Grande".

Verkan förstärks av att Holly Dunn, efter mönster från Freddy Fender, växlar mellan att sjunga på engelska och spanska. Det klarade inte Reba McEntire av på sin version (på *The Last One to Know*, 1987).

Sången uttrycker drömmen om det förlovade landet. Vi är alltså en bit ifrån den bittra klar-synen i "Across the Borderline", som Freddy Fender framförde på soundtracket i Tony Ri-

chardsons underskattade film *The Border*, 1982. Där tolkas i stället känslan när migranten i en klassisk vändning "reach the broken promise land".

Vi kan också sätta "Across the Rio Grande" i relation till Tish Hinojosa's självbiografiska trilogi "Joaquin", "West Side of Town" och "Donde Voy" på *Homeland*,

1989, där även den mörkare "In the Night" finns med. Eller varför inte Woody Guthries "Deportee"? Det är sånger om drömmarna, men också om hur förhoppningarna grusas och alla drömmar krossas.

Across the Rio Grande är inte en skiva som har oomtvistad klassikerstatus. Den gavs ut de år när parallellutgåvorna på LP och CD var legio och har veterligen aldrig återutgivits. Priset på begagnatmarknaden kan också avskräcka, även om skivan är värt varenda cent. Den borde vara en klassiker.

MAGNUS ERIKSSON



SKIVINFO

Artist: Holly Dunn

Titel: Across the Rio Grande

Bolag: MTM

Utgiven: November 1988

Låtar:

A
City Limit
The Stronger the Tie
Just Across the Rio Grande
Have a Heart
If Nobody Knew My Name

B
That's What Your Love Does to Me
(It's Always Gonna Be) Someday
Lonesome Highway
Travelin' Prayer
On the Wings of an Angel

DIXIE CHICKS TILL SVERIGE!

Glöm inte bort att trion Dixie Chicks återvänder till Sverige efter deras succéspelning i Stockholm 2014. Denna gång blir det två spelningar i landet:

25 april 2016 Hovet, Stockholm

27 april 2016 Malmö Arena, Malmö

Biljetter släpptes 28 augusti, och det ska ännu finnas biljetter tillgängliga.

Vi bad Holly Dunn berätta lite om sina minnen kring sin countryklassiker, "Across the Rio Grande".

Vi sänder ett stort tack till Holly som tog sig tid att göra detta, trots att hon numera pensionerat sig från musiken och istället satsat helt på en karriär inom konst.

Ni kan få mer information om detta på hennes hemsida

www.hollydunn.com

"Across the Rio Grande" har alltid varit en av mina favoriter! Som ni säkert känner till så är jag från Texas, och detta album var det första som visade upp mina Texasrötter och min passion för den amerikanska västern. Det var min tredje, och sista, skiva på MTM Records, och därefter gick jag till Warner Brothers.

"Across the Rio Grande" var den första skivan som jag medproducerade tillsammans med min bror Chris Waters (Dunn). Vi gjorde ytterligare fyra av mina album efter denna – och vi fick många hitlåtar ihop, antingen som medkompositörer eller producenter. Chris var en stor hjälp genom min karriär och vi var ett bra team. Utöver arbetet på mina album hade han framgångar som producent och låtskrivare för en stor rad andra countryartister. Han upptäckte t.ex. Terri Clark och producerade hennes två första album.

"Across the Rio Grande" har många låtar som jag alltid gillat att framföra live, och jag behöll många av dem i mina konserter länge. Jag brukade alltid introducera bandet till min version av Billy Joels "Travelin' Prayer". Jag gjorde en nyinspelning av "On the Wings of an Angel" – som jag skrev ihop med Don Schlitz – till min gospelskiva "Full Circle", samma sak med "If Nobody Knew My Name But You".

Ett roligt minne från skivan är när vi skulle fotografera omslagsbilden. Det var en väldigt kall och regnig dag och vi ville ha

med en häst och en cowboy i vissa av bilderna. Den där hästen var helt hopplös! Han uppskattade visst inte att bli blöt och han var väldigt ovillig att samarbeta med oss. Varje gång cowboyen fick hästen på rätt plats och lugnat ner den så började den fnysa eller böka runt precis när fotot skulle tas. Den höll på så i ungefär en timme innan vi till sist gav upp. I CD-versionen av albumet finns det bara en bild med den där sabla hästen. Jag är fortfarande osäker på hur vi ens lyckades få en bra bild!

Kläderna jag har på mig på omslaget kom från Santa Fe, New Mexico – det är ett av mina favoritställen på Jorden och bara dryga timmen bort från där jag bor nu. Jag älskar fortfarande western och är samma cowgirl som jag var när vi gjorde "Across the Rio Grande"-albumet, och jag antar att jag nog alltid kommer att vara det.

Adios and Happy Trails!

Holly Dunn



Holly Dunn framför lite av hennes konstverk.

PÅ TURNÉ: Killhult Country Festival 8 aug

Vi har fått in ett reportage från sommarens upplaga av Killhults countryfestival av vår medlem Gunnar Flyberg. Vi tackar honom för bidraget.

Som avslutning på en varm och solig semestervecka runt Skåne, ställdes färden till Killhult, nära Våxtorp på den Halländska sidan, nära Laholm. Trots rykten om att det skulle vara sista gången förra året hade nya krafter dragit nytt liv i festivalen.

Besöket höll på att inte bli något besök – man tog inte emot betalkort. Bara kontanter, som hade i stort sett gått åt under semestern. Av en händelse nämnde vi "Swish?" och jo, en av de ideella krafterna i kassan hade det i sin mobil och kunde tänka sig att ta emot pengarna för inträdet och föra det vidare till kassan. Bra initiativ! Första timmen ägnades åt att besöka de olika knallarna. Både var sitt par boots och en snygg skinnjacka inhandlades till bra priser – med kort!

Många band avlöste varandra på de tre scenerna. Tennessee Drifters, Jumpin' Tom & the Amplifiers, Fancy Dan & the Highshouters, Lucky Luke Country Band, The Weather Village Band, T Marshall Kane, The Jon Strider Band, The Country Side of Harmonica Sam, Green Line Travelers, C.C. Waterback, Rickety Sticks, The Original Five, Jivin Jake & the Wildcats och The Western Toneflyers underhöll de två dagarna, varav vi tyvärr bara kunde närvara på lördagen.

Personligen tyckte vi båda att The Original Five, där bl.a. Johan Malmberg på banjo och fiol var fantastisk och The Country Side of Harmonica Sam, som framförde både mycket bra country och även varierad musikstil – något som tyvärr är ovanligt. Alltför många countryband kör i samma takt hela framträdandet eller på CD.

Vi köpte CD av båda dessa band och kunde njuta av en hemfärd med härlig country!

GUNNAR FLYBERG

PÅ TURNÉ: Jack Grelle i Kisa 27 aug.



– då han framförde nästintill bara egna kompositioner.

Några av låtarna jag minns allra bäst var ett par från en kommande skiva han planerat att spela in under hösten. Låtar som

Precis när förra numret av SCC-Nytt var tryckt och skickat hade vi ett arrangemang på Café Columbia i Kisa dit amerikanen Jack Grelle kom på besök.

Jack Grelle från delstaten Missouri var på en lång Europa-turné där han besökte bl.a. Italien, Tyskland och Österrike innan han besökte Sverige med totalt tre spelningar (där Kisa var den tredje och sista anhalten). Därefter skulle han vidare till Storbritannien/Irland för en närapå månad lång turné där majoriteten av spelningarna skedde tillsammans med britten Ays Connolly.

Jag hämtade Jack och hans flickvän på morgonen i Jönköping där han hade spelat dagen innan. Vi åkte till Vimmerby där det blev ett kortare besök på Astrid Lindgrens Värld, där de fick träffa Pippi Långstrump och även äta lite klassisk svensk husmanskost i form av raggmunk, och fläskpannkaka - båda maträtterna föll väl i smaken.

Efter lite vila i Vimmerby åkte vi upp till Kisa och det fina caféet. Till vår och Jacks stora glädje var det utsålt denna kväll inne i caféet. I och med att det är en liten intim lokal så är det inte mer än 45 personer som alla sitter riktigt nära artisten. Denna intima känsla gör att alla känner att man kommer 'nära' artisten – framförallt fysiskt. För att ytterligare öka på det intima så uppträdde Jack helt uppluggad utan några mikrofoner eller förstärkare. Bara en man på en stol med en gitarr.

Jack framträdde ensam med gitarr och han inledde sitt första set med den svängiga låten "Four Doors", en av flera låtar från hans senaste skiva "Steering Me Away".

Under kvällen fick vi ett väldigt varierat framträdande med dels traditionella countrylåtar, lite mer singer-songwriterspår, vissa Americana/folk-låtar och t.o.m. lite bluegrass också. Att få till varierad musik när man endast har en akustisk gitarr som komp är inte alltid det lättaste, men Jack klarade av det och skötte det riktigt bra

I mellansnacket berättade han om bakgrunden till låtarna

"She Got Dressed Up (Only to Be Let Down)" som var inspirerad av Doug Sahm och hans stil, den cajuninfluerade "Let Down" som var en fartig avslutning på första setet.

I andra set fick vi bl.a. en till ny låt "These Walls" och "Changes Never Made" som handlade om mordet i St. Louis-förorten Ferguson. Mot slutet kom en bra cover i form av Blaze Foleys "Big Cheese Burgers & Good French Fries".

Givetvis krävde publiken extranummer och dels blev det en repris av "Four Doors", innan han knöt ihop säcken med Bob Wills-låten "Stay All Night, Stay a Little Longer".

Detta var föreningsens andra arrangemang på Café Columbia och vi vill sända ett stort tack till Erik och Anna som nu lämnat Café Columbia vidare till en annan arrendator. Vi har haft ett jättefint och bra samarbete över de två arrangemang där. Vår förhoppning är att vi även i framtiden ska kunna anordna lite mer avskalade framträdanden på Café Columbia.

MARCUS THELL



PÅ TURNÉ: Frankie Miller m.fl. i Örebro 29 aug.

Det var med stor förväntan som Marcus och jag anträdde resan till Örebro denna lördagseftermiddag. Målet var Club 700 där Antti Pihkanen ordnat en på förhand fantastisk countrykväll med Frankie Miller som det stora dragplåstret. Väl på plats så välkomnades vi av Antti som också bjöd in oss till en välsmakande buffé.

Första bandet på scen var **Hawkins Hawaii Trio** som trots namnet bestod av fyra personer. De trakterade steel, elgitarr, ståbas och trummor. Bandet bjöd på en mycket bra spelning med låtar i western swing-stil från 20-50-talet samt några välkända countrylåtar från samma tidsålder. Vi fick också höra ett antal klassiska steel-låtar. En mycket trevlig inledning på kvällen.

Temat fortsatte i western swing-stil med **Western Tone Flyers** som var nästa band att underhålla oss. Bandet bestod av sex killar och en kvinna. Sättningen var steel, elgitarr, kompgitarr, dragspel, fiddle, bas och trummor. Bandet spelar swingmusik från 30-50-talet med influenser från jazz. Några låtar som jag kommer ihåg från deras repertoar är "Shame on You", "Honeysuckle Rose" och "Bye, Bye Blues". Ett mycket kompetent band med en fantastisk steelkille och en sångare med glimten i ögonen.

Marcus och jag fick, tillsammans med några andra personer, tack vare **Tracy Pitcox**, möjlighet att träffa **Frankie Miller** för skivsignering och en kort pratstund strax före hans uppträdande. Ett möte jag aldrig glömmor.

Vi fick också möjlighet att prata med den trevliga Tracy vid några tillfällen under kvällen och han berättade bland annat om hyllningsskivan till **Ernest Tubb** som hade släppts på hans bolag **Heart Of Texas Records**. Han berättade också att han har en hyllningsskiva till **Kitty Wells** på gång.

Så var det dags för kvällens stora attraktion den legendariske snart 85-årige **Frankie Miller** att med stöd av Tracy äntra scenen. Väl på scen så visade Frankie inga direkta ålderskrämpor utan tog fram sin gitarr och satte sig tillrätta på en stol. Frankie kompades på ett förtjänstfullt

sätt av ett hopplockat band med bl.a. **Jyrki Juvonen** på elgitarr, pianisten **Peter Barreliid** och **Carl-Johan Viktor** på ståbas.

Frankie drog sedan igång med "No Big Thing" och "Too Hot to Handle" för att sedan lugna ner det lite med "Losing Again". Frankie pratade lite mellan låtarna och tyckte bland annat att han uppskattade att han på ålderns höst får åka till Europa på en turné. Till publikens stora förtjusning så bjöd Frankie sedan på sin oförglömliga "Family Man" som följdes av den fantastiska balladen "The Party's Over". Frankie bjöd nästan uteslutande på låtar från hans äldre repertoar—material han inte annars så ofta framför hemma i USA och till dem hör "Baby Rocked Her Dolly" och hans hit "Blackland Farmer".

Dessförinnan fick vi höra "Back When Gas Was Thirty Cents a Gallon". Mellan låtarna drog Frankie några historier till stora ovationer från publiken. Frankie plockade åter fram fler låtar från sin tidiga karriär "Hey, Where Ya Goin" och "Poppin' Johnny". Från hyllningsskivan till Ernest Tubb bjöd Frankie på "Waltz Across Texas".

Frankie berättade att han kommer att släppa en ny CD våren 2016 och vi fick höra en låt från den "I'm Slowing Down".

Frankie avslutade med "Rain, Rain". Efter inrop så fick vi höra "Blackland Farmer" igen och ett medley av Ernest Tubb-låtar. En fantastisk show av en veteran som vet hur country ska låta och hur man tar en publik till sitt hjärta.

Eftersom Marcus skulle upp och jobba på söndagen så lyssnade vi bara till några låtar av **The Country Side of Harmonica Sam** som var sista bandet ut denna kväll.

Det här bandet tillhör de absoluta topparna i vårt land. De bjuder på svängig country från 50-60-talet på ett oförglömligt sätt. Att få höra låtar från Ray Price, Wynn Stewart, Webb Pierce och de andra idolerna från den tiden är fantastiskt. Att de dessutom har ett sound som är tidsenligt är beundransvärt. Bandet passade också på att uttrycka sin beundran till Frankie vilket jag såg att han uppskattade.

Tyvärr för arrangören så var det enligt min mening alldeles för få som tagit sig till Örebro denna kväll. För mig var det en kväll som jag aldrig kommer att glömma (hoppas jag). Ett stort tack Antti för detta arrangemang.

LARS THELL



PÅ TURNÉ: Söderslätts Countryfestival 11-12 sept.



Turf City Rollers.

För fjärde året i rad arrangerades Söderslätts countryfestival i skånska Anderslöv.

I år hade festivalen fått en del skit och missnöje i sociala medier över deras bokade dragplåster som i år var trion Lasse Stefan, Robert Wells och Hep Stars. Ja, inte direkta countryakter, så jag har full förståelse för den kritiken. Dock är det så att festivalen inte direkt skulle locka stora massor om de fick till en artist som säg Mark Chesnutt istället – snarare tvärtom. Så är det trista faktum när det gäller vår musik. Och utan publik, inga arrangemang.

Hursomhelst fanns det en del trevliga countryakter bokade under dragplåstren, och de flesta av dem såg jag och Lasse under festivalen. Genom att vi hade ett säljarsbord också så kunde vi inte alltid se hela spelningarna med alla band, tyvärr.

Efter ett antal timmars åkande kom vi först ner till Trelleborg där installerade oss vid boendet, plus åt lite mat innan vi anlände din grannorten Anderslöv. Första akten ut blev lokala **Anna Hertzman** som visade sig vara populär med rätt stor publik i ridhusmanegen. Hon bjöd på deppiga sånger på svenska, mot singer-songwriterstilen eller t.ex. Anna Stadling. Hon hade en bra röst och ja, det lät inte alls dumt.

Nästa akt kom från Danmark och var

ett old-timeband; **Turf Rollers**. Bandet bestod av fem personer, varav en svensk (Jonas ur Tall Dark Strangers). De bjöd på riktigt bra old-time, och var helt klart ett positivt utropstecken under festivalen. Enda minuset är kanske att denna fartiga och glädjefyllda musik kanske borde ha lirats senare på kvällen istället för kl. 18.45.

Åter in till manegen och nu var det ett kärt återseende genom den underbara bluegrassgruppen **Dunderhead** på scen. Detta var också bandet jag mest såg fram emot denna första festivaldag. Det blev en rad fina låtar såsom covers på Vince Gills "High Lonesome Sound" och KC & the Sunshine Band's "Give it Up". Givetvis också flera låtar från bandets skiva, som "Little By Little". Det var ett kanongig, och givetvis att har du en av Sveriges vackraste sångröster i Angelina Lundh uppbackad av en kvartett riktigt vassa musiker så kan du inte misslyckas. Dagens bästa spelning stod Dunderhead för!

Nästa artist var gruppen **John Bull Gang**, en kvartett från Emmaboda. Deras komp bestod av två elgitarrer, trummor och ståbas. De spelade en ganska stökig rockabilly, som ofta var mer ren rock eller t.o.m. lite heavy metal. John Bull Gang uppträdde med rejält mycket energi där särskilt sångaren knappt stod still alls under giget. Jag tror att de körde mestadels eget material, det var i alla fall inga låtar

som jag kände igen. Bandet gick verkligen hem hos publiken – mycket genom sitt energifyllda framträdande skulle jag tro. Jag blev inte jätteimponerad av deras musik, men live imponerade de. Dock tror att de skulle gå hem minst lika mycket på Sweden Rock som i Anderslöv.

Inne i manegen började det nu bli bra med folk, ett av dragplåstren skulle spela härnäst. Idolvinnaren **Jay Smith** (kanske inte heller särskilt mycket country) gick upp på scen ensam och skulle göra ett sologig ensam på akustisk gitarr. Låter kanske lite tamt, men det var ändå bra tyckte jag. Jay överraskade rejält på mig genom att han faktiskt spelade enbart countrylåtar. Han inledde direkt med Chris Jansons låt "Buy Me a Boat" som jag hörde live flera gånger under sommarens Nashvillereser. Ett imponerande låtval som genast fick min uppmärksamhet. Därefter fick vi låtar som "The More I Drink", balladen "God Made You", "Southern Voice" och Brad Paisleys "Alcohol". Ett riktigt bra låtval rakt igenom. Men sen i längden blev det ändå lite tamt med enbart en gitarr i kompet. Synd att han inte också kunde haft t.ex. bas och en elgitarr eller nånting mer för att fylla upp ljudbilden.

Därefter kurrade magen, så det blev mat – men jag hann ändå höra lite grann av tjej/kill-duon **Part of the Furniture**. De körde covers på "Coat



of Many Colors" samt First Aid Kits "Emmylou", och bjöd även på en tralig egen låt som hette "Whiskey for Breakfast".

Kvällens stora namn var dansbandet **Lasse Stefan** som inte direkt hade behövt åka långt från hemmet i Kristianstadstrakten. Jag kan direkt erkänna att bandet inte på långa vägar är någon favorit hos mig (snarare tvärtom). Dock skulle jag ändå ge dem en chans och se vad de kunde åstadkomma. De var trots allt bokade till en countryfestival – kanske det skulle bli lite olika överraskningar i låtvalet och mer country än vanligt?

Njae, inte direkt, tyvärr. Dels var de väldigt sena och sega med att komma ut på scen, och själva framträdandet imponerade inte på mig. Olle och gänget verkade inte så vansinnigt sugna att ge "järnet" för den publik som betalt för att se dem tyvärr. Deras version av "Brevet från kolonien" kändes rätt onödig (och den var dessutom riktigt dålig). Deras version av "Playboy" var helt Ok, men inte i klass med Wynn Stewart (inte lätt att komma upp i hans klass förvisso).

Sist ut i tältet var Boråskvartetten **Trainwreck Remedys**. Det var ett yngre gäng grabbar i bandet som larde bas, trummor, elgitarr och akustisk gitarr. De lät inte alls så pjåkiga, och jag tror även här att det var mesta-

dels eget material. Deras lugna låt "There's a Man in Lynchburg" var väldigt bra. Stilmässigt skulle jag säga att det var Americana möter 1990-talsmusik som t.ex. Joan Osborne. Sångaren hade även en mörkare röst som påminde mig väldigt mycket om en rockgrupp från 1990-talet – men jag har ännu inte lyckats komma på vad det bandet hette. En klart godkänd avslutning på kvällen.

Som helhet lämnade första dagen av festivalen en del att önska, dels genom att stora dragplåstret tyvärr inte levererade och även flera av de andra bandet var inte så mycket country som jag hade hoppats eller önskat. Vi åkte hem och jag hoppades på en bättre festivaldag på lördagen.

Lördag

Efter en lugn förmiddag i Trelleborg fick vi veta att **Tina Jaxén** fått sin tidiga speltid framflyttad genom att danska Arvid Nielsen fått ställa in. Inte oss emot egentligen – extra bra för vår unga medlem som säkerligen skulle få en större publik då. Vi kom ut och hörde henne och glädjande nog hade hon en del publik. Ännu mer glädjande kände jag var att Tina valt att framträda utan förinspelat ljud och istället kompa sig själv på gitarr. Det är en stor skillnad i hur det upplevs tycker jag – även om ljudbilden i det fallet blir 'tamare'. Hon hade ett bra låtval där jag bl.a. hann höra "I Want to Be a Cowboy's Sweetheart" (med lite jodding i) och "Honky Tonk Girl" samt lite egna låtar inpetade däremellan. Mycket bra jobb – och jag vet att många blev positivt överraskad av hennes framträdande. Extra kul tycker vi som hjälpt till att få henne bokad på festivalen.

Kort därpå uppträdde en grupp som hette **Flant's**. Det fanns ingen information om vad det var för ena i programbladet. Det visade sig vara ett lokalt gäng ungdomar från kulturskolan i Trelleborg som fått en chans att visa upp sig. Det blev ingen country där, utan hårdrockscovers som avslutande "Highway to Hell", "Centrefold", "Here I Go Again" osv. Att de var oerfarna i sitt scenspråk märktes ganska tydligt, men med träning så kan det kanske bli något av dem framöver.

Nästa band jag såg var **Slackerville Zoo**, en Skånetrio som uppträtt varje år på festivalen. Jag har tidigare inte varit jätteimponerad av dem, och jag tycker inte att de är så vansinnigt bra får jag erkänna – även om de gjorde en rätt skaplig version på Hank Williams "Calling You".

Därefter blev det rejält med gung i manegen. **Ulf "Masken" Andersson och hans Wild Bunch** gick på scen och visade verkligen var skåpet skulle stå. Ett proffsigt gäng som hade spelglädje på scen och något vi inte sett innan på festivalen – en steel guitar! Utöver det väldigt bra dansvänliga countrylåtar som t.ex. Delbert McClintons fina "Same Kind of Crazy", "Heartaches by the Numbers", fyrfyran "Blue Blue Diamonds" och "Wrapped". Riktigt bra!

Northern Cowboys var nästa band på tältscenen. En ung killduo som jag faktiskt inte vet varifrån de var. De uppträdde med två akustiska gitarrer och framförde flera egna låtar – där jag särskilt gillade "You Just Can't Have it All". De berättade att de hade varit i Nashville så sent som i februari i år. De hade bra sångröster, och spelade skickligt. De vågade göra en egen version av Johnny Cashs "Ring



Fire" och bjöd också på en fin version av låten "Wagon Wheel". En stor positiv överraskning – ser med spänning fram emot vad som dessa killar kan åstadkomma framöver.

Mitt i deras framträdande gick jag över till den andra festivalen i Anderslöv – den berättas det om i ett separat reportage. Därför missade jag både Robert Wells (drog storpublik enligt Lasse) och Agaton Band.

Jag kom tillbaka och kunde höra lite av **Hep Stars** som också drog en stor publik. Svenne Hedlund lät pigg och de bjöd på flera klassiska låtar som "Sunny Girl", "Cadillac" och fick till en vacker allsång till "Inatt jag drömde". Samtidigt som de spelade hängde jag lite bakom scenen med vännerna i Ruby & the Snakehandlers som skulle avsluta på stora scenen efter Hep Stars.

Jag hann höra lite av **Nasco Brothers** medan Ruby och killarna skulle rigga på scenen. Killarna imponerade stort på Lunedet-festivalen i somras och även här gjorde de ett bra intryck med sin moderna country.

Tillbaka till manegen för att invänta **Ruby Dee & the Snakehandlers** från Austin. Jag hoppades att många ur den stora Hep Stars-publiken hade väntat kvar för att höra lite rockabilly. Tyvärr hade de inte det, och det var en rätt liten tapper skara kvar som såg dem göra en energisk avslutning av deras Europa-turné. Jag tror dock att de som var där var nöjda med den underhållningen de fick. Jag gillade särskilt låten "Standing in the Shadows" och några av de nya låtarna som är tänkta att komma

med på deras nästa skiva.

Ute vid tältet spelade **KANADA** för en ännu mindre tapper skara. Kanada - eller Johan som han egentligen heter - uppträdde ensam på gitarr, och tyvärr var det även en del alkoholglada personer som hellre ville sitta och prata än att lyssna på hans fina texter. Han gick av scenen i förtid, då han ändå inte hade mer än kanske 20-talet personer som aktivt lyssnade på honom. Synd, då han var en av de bästa akterna på festivalen. Hans cover av "Dead Flowers" var riktigt bra och jag gillade även låten "Holes" (tror i alla fall att den hette så). En bra musikalisk avslutning som tyvärr alltför många missade.

Sammanfattningsvis fick jag som jag hoppades under lördagen. Mer country och mer kvalitativa akter som uppträdde. Det är förståeligt en svår balansgång för festivalarrangören. De har sitt countryvarumärke, men samtidigt räcker det inte med att boka 15-20 countyakter för att locka ut publik från Trelleborg med omnejd. Då behövs det Hep Stars eller Lasse Stefanz tydligen. Synd för oss som vurmar för COUNTRY på COUNTRYfestivaler. Men hellre kanske att vi har festivaler att åka på än att det inte finns några kvar alls?

Jag har inget bra svar, men hoppas att de till kommande år funderar ett steg extra med just dragplåstren. Det finns trots allt artister som är närmare countrysfären än t.ex. Robert Wells. Kan t.ex. föreslå Louise Hoffsten, kanske Brolle som kör Elvis (funkade i alla fall till Country-SM) eller varför inte First Aid Kit i så fall?

Jag vill i alla fall avslutningsvis tacka Jonas och Jesper från arrangören för ett gott samarbete där föreningen fick stå och marknadsföra föreningen på plats – och vi har även hjälpt dem med artistförslag där resultatet blev att de bokade både Tina Jaxén och Ruby Dee & the Snakehandlers.

MARCUS THELL





PÅ TURNÉ: Honky Tonk & Rye i Anderslöv 11 sept.

Samma lördag som Söderslätts countryfestival pågick i Anderslöv arrangerades även en country/rockabilly-dag i Anderslöv – dryga 10 minuters promenad från varandra.

I och med att jag var på Söderslättsfestivalen hade jag inte möjlighet att närvara under hela denna endagsfestival. Dock var i första hand dragplåstret från Kalifornien, Big Sandy & his Fly-Rite Boys, som var det jag var mest intresserad av. Utöver dem hade vi dock många andra sevärd band såsom skånska The Original Five och The Country Side of Harmonica Sam.

När jag anlände höll ovannämnda ... Harmonica Sam på att lira för fullt – och de var lika bra som alltid. Oförskämt bra "för att vara svenskar". Längst framme vid scen stod Big Sandy och lyssnade intresserat på dem. Några av de svängiga låtarna från 1950- och 1960-talens countryskattkista som de framförde var "Walkin Slow & Thinking About Her", "Changing Her Thinkin'" och extranumret "The Race is On".

Big Sandy och hans Fly-Rite Boystrio anträdde scenen därefter. Trions instrument var elgitarr, trummor och ståbas, och Big Sandy lirade akustisk gitarr. Han visade sig vara på ett mycket bra humör, trots det ringa antalet i publiken. (Det var nog knappt 100-talet personer i publiken.)

Tidigt in i hans set berättade han att var på ett extra glatt humör denna kväll. Det förklarades delvis bero på att han hade god dricka i handen – men även för att han hade sett "något av det bästa jag hört på länge", och med det bad han publiken skicka stora applåder till The Country Side of Harmonica Sam. Något som repeterades ett par gånger till under hans dryga timme på scen.

Big Sandy skivdebuterade 1990 och såvitt jag vet var detta hans första turné i Sverige. Därför hade den populära rockabilly/country/hillbilly-artisten fått in många önskemål inför sina Sverigegig. Han försökte att tillfredsställa så många som möjligt innan det var tvunget att vara tyst vid kl. 22.

Det blev ett varierat set – både till genre såväl som ur låtkatalogen. Dels fick vi första låten från hans första utgåva från 1990, "Hot Water", den tårdrypande lugna countrylåten "Don't Let Me Know", Roger Miller-cover i form av "A Man Like Me" som tillägnades Country Side of Harmonica Sam samt mer rockabillysvängiga nummer som t.ex. "Chalk It Up to the Blues".

Givetvis krävde den lyriska publiken extranummer efter detta grymma framträdande av en scenvan herre och hans oerhört samspelta, tigha band. Extranumren kom i fyra omgångar där Big Sandy inledde ensam

Gitarristen i Fly-Rite Boys samt en glad Big Sandy.

med gitarr i en grym version av en låt som jag tror hette "Whispered Allegations" därefter fick en bandmedlem i taget komma upp på scen och slutligen var hela kvartetten på plats till fjärde och sista låten bland extranumren. Jag applåderade än mer och var oerhört nöjd med en grym konsert.

Krocken i Anderslöv inte på något sätt avsiktlig, utan det var denna period Big Sandy turnerade i Sverige och det var den här lördagen arrangörerna hade att välja på. Dock kan vi i efterhand säga att valet på den vackra dansbanan Rosenhagen kanske inte var det bästa i och med festivalkrocken. Den gjorda att det inte kom någon (?) ur lokalbefolkning, utan det var "de närmast sörjande" och fantasterna som åkte långväga istället. Väldigt synd, då det var ett bra arrangemang med mycket bra akter – och kvalitativt var det faktiskt mer högklassig country på deras affisch än på den stora festivalen.

Får hoppas att de kan få till en liknande kväll nästa år också – men utan att krocka med ett annat countryarrangemang i samma lilla ort.

MARCUS THELL



Chris Young.

PÅ TURNÉ Chris Young på Nalen 24 sept.

hade läst att hon hade ett band som bestod av enbart kvinnor men denna kväll och kanske varje kväll på denna turné så stod hon själv med sin akustiska gitarr. En bra röst men tyvärr blev det lite sömnvarning på att hon var själv. Det blev aldrig fartigt nog.

Chris Young gjorde på Nalen turnéns sista spelning och sa att dom medvetet planerat det så då dom blivit så väl mottagna då dom var här med Brad. Hela spelningen genomsyrades av att det var turnéns sista då det skojades mycket mellan Chris och hans bandmedlemmar och då framförallt mellan honom och bandledaren/huvudgitarristen. Chris scenspråk känns ofta krystat och inte helt naturligt enligt mig. Bäst blir dom skämt som kommer oplanerat som t.ex. då en tjej i publiken skriker "I love you" och Chris svarar "I didn't know you were here" varpå ännu en tjej skriker "I love you". Chris svar blev då "I didn't know you both were here...Now I'm screwed...Oh, no I better stop talking now".

Anna-Karin Söderlund var på plats på Nalen i Stockholm för att se Chris Young uppträda.

Så kom då dagen när Chris Young kom till Sverige och Nalen med sin egen Europaturné. Sist Young var i Sverige var förra året och den gången som förband till Brad Paisley. Det märktes på publiken redan den gången att Young har ett stöd hos publiken i Sverige. Chris har innan Nalen och Sverige gjort åtta spelningar i Europa.

Kvällen inleddes med att den 22-åriga, brittiska, **Frankie Davis**, anträdde scenen för att värma upp publiken. Jag

Chris konstaterar även under presentation av sina bandmedlemmar att endast en av dom har flanellrutig skjorta och frågar sig "Are we even a countryband any more?"

Chris spelar i ca 1.40 och kör både sina egna låtar men också andras så som bl.a. ZZ Top's "Sharped Dressed Man". Ljudet är under all kritik och i dom fartigare låtarna såsom t.ex. "Save Water, Drink Beer" så är det i stort sätt omöjligt att höra vad som sjungs i verserna. Beror detta på teknikerna eller lokalen kan man undra? Jag var inte helt nöjd med ljudet på Nalen när jag såg Eric Church här för något år sedan heller.



Frankie Davis.

Det bästa under kvällen är enligt mitt tycke då Chris blir inropad på scenen igen och efter att ha skojat lite med sin gitarristen och skickat honom av scenen kör två låtar helt själv. "Text Me Texas" och "Drinking Me Lonely" framförs stämningsfullt med endast akustisk gitarr. Han har en helt fantastiskt djup i sin röst som passar extra bra i lugna känslosamma låtar.

Självklart framfördes den senaste singeln "I'm Coming Over" från den då kommande skivan som släpptes 13 november med samma namn.

Text och foto ANNA-KARIN SÖDERLUND

PÅ TURNÉ: Ricky Skaggs, The White & Ry Cooder i Santa Barbara, USA 30 sept.



Ulf Sandberg åkte över till Kalifornien för att se en månghyllad turné med Ricky Skaggs, trion The Whites och Ry Cooder. Vi sänder ett stort tack för hans reportage.

Ricky Skaggs liksom The Whites har hört till mina favoriter inom bluegrass och countrymusik i minst tre decennier. Detsamma gäller Ry Cooder fastän i helt annorlunda genrer. Ricky Skaggs har jag hört live både i Sverige och USA, men the Whites och Ry Cooder hörde till dem som jag sedan länge absolut ville se och höra live innan det blev för sent av åldersskäl.

När dessa fenomenala musiker och sångare mycket överraskande slog sig ihop i några gemensamma turnéer i Nordamerika under 2015 så kunde jag inte motstå frestelsen att resa över för att få uppleva en av dessa konserter. Min son hade då redan varit på en sådan i sin hemort, Boulder i Colorado, och hans rapport var helt euforisk.

Jag valde då att besöka Santa Barbara i Kalifornien för gruppens konsert den 30 september. Santa Barbara är visserligen inte känt som en stad där bluegrass spelas men är den vackraste stad i USA som jag besökt, med sitt läge mellan Santa Ynez Mountains och Stilla Havet och en ganska enhetlig arkitektur i spansk-kolonial stil med

palmkantade gator. En betydande sevärdhet är ett ofantligt fikonsträd som med en diameter på 60 m (!), täcker en yta nästan lika stor som en fotbollsplan. Det råkar även vara så att jag har släkt i stadens omgivning, bl.a. en A-kusin som var Michael Jacksons husa i ranchen Neverland, så jag har faktiskt besökt Santa Barbara många gånger.

Ry Cooder, med hemvist i Los Angelesområdet, har knappast gjort sig känd inom country- eller bluegrassmusiken, men med sin mångsidighet inom Americana har han på senare tid faktiskt ägnat mesta tiden åt just traditionell country- och bluegrassmusik, vilket är uppenbart när man söker på YouTube.

Det är intressant att notera att artistnamnet "Ry" kommer från Cooders egentliga efternamn: Rylander. Han har alltså svenskt påbrå. Rys förebilder är bl.a. Johnny Cash, Hank Williams och Ricky Skaggs.

Turnén som Skaggs och Cooder snickrade ihop och som ägt rum under en stor del av 2015 (men bara i Nordamerika) har blivit en fantastisk succé med fulla hus och översvallande recensioner i stort sett överallt.

The Whites är ju sedan länge starkt

knutna till Skaggs genom att Buck Whites dotter Sharon är gift med Ricky. Bucks andra dotter, Cheryl, sjunger ofta med på Rickys skivor och konserter. Tillsammans sjunger the Whites stämmor i en fulländad harmoni som knappast har någon motsvarighet i någon annan grupp. Under flera decennier har the Whites gjort åtskilliga album med underbar skönsång inom countrymusik typ 1950-tal. Man får gå tillbaka till Carter Family för att hitta en motsvarighet, men då är man två-tre decennier tidigare.

Konserten i Santa Barbara startade med en sång av Louvin Brothers – "The Family Who Prays" och fortsatte med "Take Me in Your Lifeboat" av Flatt & Scruggs. Detta var ganska typiskt för kvällen för nästan hälften av alla sånger visade sig vara bluegrass-gospel eller spirituals. För Skaggs och Whites var detta naturligt och även Cooder har gjort mycket gospel – fastän då i mer bluesig stil och ofta med svarta sångare och musiker. Banjo och mandolin i symbios med Cooders bluesiga gitarr ("Coodercaster") gav en underbar klang och Rickys och The Whites sång med Cooder sjungande basstämman var helt enkelt underbar; fastän Cooder egentligen sjunger "hellre än bra". Jag var helt salig...

Bland sångerna märktes "Sweet Temptation" av Merle Travis, "Soul of a Man" av Blind Wille Johnson, "Hold What'cha Got" av Jimmy Martin, "A Fool Such as I" av Hank Snow (med Cooder som solist), samt "Wait a Little Longer Please Jesus" av Louvin Brothers. En höjdpunkt för mig var när the Whites sjöng sin stora hit "Making Believe", med stämsång som bara the Whites kan sjunga.

Särskilt populär var annars "San Antonio Rose" ledd av Buck White på flygel. 84-årige Buck White har fortfarande kontroll över fingermotoriken, hans snabba pianospel i boogie-woogie-stil, gospel riffs och honky tonk licks påminde faktiskt om Jerry Lee, och publiken älskade det. Självklart glänste Ricky Skaggs med sång och med sin virtuositet på gitarr, mandolin, banjo och fiddle. Även Ry Cooder spelade ibland banjo, men mest var det slide-gitarr.

bra känsla för de olika musikstilarna. Naturligtvis blev ensemblen inropad för extranummer. Det blev tre stycken: "You Must Unload" av Blind Alfred Reed, traditionella spiritualen "I Want to Be Ready (Walk in Jerusalem)" samt till slut "Reunion in Heaven" av Flatt and Scruggs i å capellatappning; återigen med Ry som basröst.

Det var förbjudet att fotografera men jag tog några foton i smyg utan blix. Efter en konsert på ca 100 minuter innehållande 21 sånger var det hela över och paret Ricky och Sharon White Skaggs samt Ry Cooder ställde upp för att signera planscher, böcker och förstas CD och DVD. Tyvärr ingen vinyl. En CD eller DVD från någon av konserterna vore välkommet; vi får se om det blir någon.

Inte bara publiken njöt av konserten utan det var tydligt att även musiker-

na själva gjorde det. Ry Cooder sa vid ett tillfälle "Can't have more fun - It's simply not possible".

För min del kan jag summera det med att det var den bästa konsert jag upplevt i mitt liv (med undantag för Johnny Cash Show i Scandinavium 1971 och en del black gospel, men det är en annan historia) och det blir nog omöjligt att överträffa. Man kan bara hoppas att de gör en ny turné under 2016 (när detta skrivs är 30/1 i Chicago och 30/3 i Savannah inplanerade), och helst även kommer till Europa.

Men om de bara spelar i USA: åk över även om det kostar en bit över tiotusen kr - det är det värt det när det blir dags att summera livets höjdpunkter, som det snart är för min del.

Håll utkik på länken <http://www.rickyskaggs.com/tour>.

ULF SANDBERG, Kisa

Förutom Ry Cooder, Ricky Skaggs samt Buck, Sharon och Cheryl White, bestod ensemblen av Mark Fain på bas och Rysson Joachim (Cooder) på slagverk. Trummor i bluegrass - kan det fungera? Ja, faktiskt gjorde Joachim det riktigt bra, det var nog enda gången som jag tyckt att det är acceptabelt med trummor i bluegrass; unge herr Rylander spelar mjukt och med



Ricky Skaggs (t.v.) och Ry Cooder.

VÄLKOMNA

**till SCC's årsfest
och årsmöte**

Lördag 19 mars 2016

i Ingatorps bygdegård, Ingatorp

Årsmöte kl. 18:00 Årsfest kl. 19:30

**Vilka artister som bokats avslöjas i nästa nummer av
SCC-Nytt.**

PÅ TURNÉ: Eilen Jewell i Malmö 11 okt.

Magnus Eriksson var på plats när Eilen Jewell besökte Sverige för en ny turné.

Det är alltid en upplevelse att höra Eilen Jewell live. Inte nog med att hon alltid gör skimrande tolkningar av sina egna sånger och väljer covers med utsökt stilkänsla, hennes mellansnack är också oemotståndligt i sina distraktioner om uppväxten i södra Idaho, där det var en stor händelse när något hände, och i de ironiska blinkningarna till bandet och publiken.

Eilen Jewell har också fått en trogen publik i Sverige, både genom sina skivor och återkommande turnéer. När jag hörde henne på Folk och rock i Malmö i slutet av höstens turné var det tredje gången, och då har jag ändå missat åtminstone en av Eilen Jewells konserter i staden. På turnén hade hon med sig en ny skiva, *Sundown over Ghost Town*. Eilen Jewell öppnar med två låtar från albumet, den innerliga "Worried Mind" och hemortsinteriören "Hallelujah Bound", innan hon fortsätter med nästa Idaho-skildring, den vackra "Rain Rolls In". Sedan är det dags att öka tempot i honky tonk-låten "High Shelf Booze".

Konserten pendlar mellan nytt och äldre, mellan uppdrivet tempo och eftertänksamma, lyriskt laddade ballader: "Where They Never Say Your Name", "I Remember You", "Heartache Boulevard", "Boundary County", "If You Catch Me Stealing", och många andra väl inarbetade nummer, men också nya låtar som "Rio Grande" och extranumret "Songbird", tillägnat Eilens och trummisen Jason Beekes

drygt ettåriga dotter.

Men Eilen Jewell väljer också sina covers med omsorg. Hon tolkar Stonewall Jackson-klassikern "Why I'm Walking" med stompig glädje, Sleepy John Estes' "Drop Down Daddy" med countryfierad blueskänsla, Eric Andersons "Dusty Boxcar Wall" med medkänsla för de utsatta och Charlie Richs "Thanks A Lot" med luttrad insikt. Alla finns med på förra årets livedubbel "Live at the Narrows" liksom "Mess Around" som går tillbaka på en klassiker av Memphis Jug Band.

Det blir lätt ett låträknande, men alla låtar Eilen Jewell och hennes band framför är stenar i ett musikaliskt solitt bygge, allt stadigare för varje skiva och för varje turné.

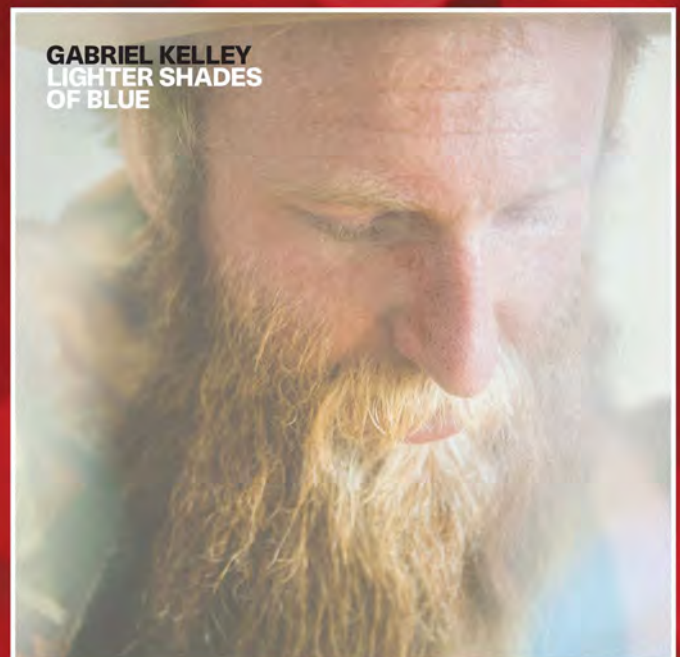
Eilen Jewell och hennes band bildar också en fint förenad helhet, där varje del bidrar till det samlade uttrycket, men också gnistrar i egen rätt: nya basisten Shawn Supras rymdskapande spel och fina klättringar, Jason Beeks varierade trumspel där inte minst arbetet med visparna ytterligare nyanserar uttrycket i flera låtar.

Och så den ypperlige gitarristen Jerry Miller, som motståndsst vandrar mellan stilar och tekniker, alltefter de krav sångerna ställer samtidigt som han ger dem djupt personliga avtryck: med sliden eller med ett drag i svajarmen som framkallar en steel guitar-effekt, med snabba entonsflöden och egensinniga ackord.

Det är ännu en suverän konsert med Eilen Jewell och - för att nämna ännu en musikalisk tendens i flödet: det läckra jazzsvänget i "Bang Bang Bang" och några andra låtar får mig att smälta en gång till.

MAGNUS ERIKSSON

ÅRETS MUSIKALISKA JULKLAPPAR!



PÅ TURNÉ: Joe Pug i Växjö 13 okt.

Kerstin Viman var på plats när Palladium i Växjö bjöd på amerikanskt finbesök.

Den 13 oktober slog Kulturhuset Palladium i Växjö upp portarna för en afton i countrysns tecken.

Joe Pug med band gästade den anrika lokalen, men konserten ägde inte rum på den stora teaterscenen utan på övervåningen där både scen och publikyta är av storleken extra small. Men det gjorde inte så mycket för den lilla lokalen var som specialanpassad för alla oss Växjöbor som är svaga för country, folk och Americana, ja bra musik helt enkelt. Det var precis så att vi fick plats. Jag vet ingen publik-siffra men 55 biljetter var sålda i alla fall.

Men så var vi ju också några lyxlirare som gick in gratis. Som det country-raket jag är hade jag lyckats bli uppsatt på inte mindre än två gästlistor, man kan nästan tycka att jag borde fått betalt för att gå in. Men VIP-behandlingen lyste med sin frånvaro, jag fick till exempel hämta min egna stol på våningen under. Det fanns heller ingen öl att tillgå utan blott kaffe och kaka för en tjuga. Men! Det bjöds ju på finfin countrymusik och då är åtminstone jag mer än nöjd.

Värdar för kvällen var lokala kulturföreningen Kristina samt Rootsy som till en början enbart var en mötesplats på nätet för countryfrälsta men som se-

dan 2009 även arrangerar diverse konserter inom den ljuvliga genren.

Joe Pug är en amerikansk countrysångare från Austin, Texas. Han har gett ut en radda album. Senast "Windfall" nu i år. Med sig på scenen hade en kontrabasspelare och en elgitarrist. Själv lirade han akustisk gitarr och aggressivt munspel. Tillsammans lyckades de tre få till ett riktigt fylligt sound i den lilla lokalen. Pugs heta röst var kanske inte i maktigaste laget men klart trivsamt att lyssna på. Men hans stora tillgång i livet måste vara hans fantastiska hårsvall. Där snackar vi både fylligt och mäktigt, jag har aldrig i mitt liv sett ett vackrare hår på en karl! Dessutom hade han en jänkarens självförtroende och charmade oss alla med sitt mysiga mellansnack. Trion lirade en god stund, i längsta laget kan jag tycka, men levererade en härlig blandning av fart och mer lugna bitar.



Joe Pug.

Man lämnades med en riktigt varm känsla i kroppen efter avslutningsnumret "Hymn #101" som gjordes framför mikrofonerna nere hos publiken. Det kändes nästan som man satt vid någon lägereld i hjärtat av Texas och njöt av den lokala countrykillen som plötsligt fått i sig tillräckligt med bärs för att ta ton. Efter denna uppvisning ville applåderarna aldrig ta slut så den fagre Pug och hans mannar fick snällt ställa upp på extranummer.

Förbandet Northern Indians ska också ha en eloge för väl framförd spelning. Piteåduon bjöd på finstämd akustisk americana.

På det stora hela en ovanligt bra tisdagkväll.

**Text: KERSTIN VIMAN
Foto: MARCUS THELL**



40 Northern Indians

PÅ TURNÉ: American Roots minifestival #3 i Kävlinge 17 okt.

Lördagen den 17:e oktober styrde hustrun och jag mot skånska Kävlinge. Kaffe och ostmackor var packade i kylboxen. Vi gjorde ett kort stopp på köpcentrat Samar-kand i Växjö innan vi fortsatte mot resmålet. Anledning-en till denna resa var att för första gången besöka denna minifestival.

Arrangör för denna festival var **Musikföreningen i Käv-linge** med **Pär Hyberg** i spetsen och de hade bokat fem akter. Platsen, **Lilla Kulturhuset**, visade sig vara en mycket trevlig lokal med mycket bra akustik.

Först ut på scen var **Andreas Wolke** från Kävlinge som sjöng till eget gitarrspel. Andreas hade en bred repertoar med allt från traditionell country till Bob Dylan. Han inled-de med "Blue Eyes Crying in the Rain" vilket skapade sto-ra förväntningar på fortsättningen. Han följde upp denna med "Wreck of the Old 97". Så kom ett Hank Williams-medley. Han bjöd bland annat också på "Poncho and Lefty", "Funny How Time Slips Away", "Whiskey River" och "Folsom Prison Blues". Det här var en mycket bra inled-ning på kvällen och Andreas är en kille som jag gärna hör igen.

Efter Andreas var det **The Hyberg Family** (bestående av Anna och Pär Hyberg) som svarade för underhållningen. Pär inledde med att säga att det bara var han och Anna nu men att han hoppades på att barnen snart skulle göra dem sällskap på scenen. Gruppen spelar mest traditionell country med dragning åt old-time och Carter Family-stil. Pär spelar gitarr och Anna fiol. Paret inledde med "Pale Horse and His Rider" som följdes av "I've Got a Tiger by the Tail". Vi bjöds på två mycket bra versioner av "The River of Life" och "Wildwood Flower". Vi fick också höra "Bury Me Beneath the Willow", "Yonder Comes a Sucker" och "The Blackest Crow" samt ett Hank Williams-medley. Paret tog också upp den gamla "Cigarettes and Whiskey and Wild, Wild Women". Ännu en bra akt som bådade gott inför fortsättningen på kvällen.

Nästa band på scen var **New Sunny Side Ramblers** från Kävlinge, ett band som spelar mer tradionell bluegrass. Denna kväll bjöd de dock på lite annat också. De inledde i högt tempo med "Wagon Wheel" som följdes av en Stanley Brothers-låt från 1957 "The Flood" en sann historia om en översvämning. De fortsatte med "Why You Been Gone so Long". Vi fick också höra den fina gospel "Where the Soul Never Dies" och Bill Monroes "Sittin' Alone in the Moonlight". Tyvärr var det lite kinkigt med ljudet under deras spelning vilket gjorde att vissa instrument ej hördes medan dobron överröstade sången emellanåt.

Så var det dags för den danska gruppen (från Kö-penhamn) **The Tender Hearted** som bestod av Signe Borch och Christian Otto Seierskow Andrea-sen. Gruppen spelar mest old time/bluegrass-låtar och Signe spelar gitarr och Christian mandolin,



Hyberg Family.

båda var väldigt duktiga på sina instrument. Gruppen in-ledde med "Are You from Dixie" som följdes av "The Girl I Tried to Wed". De fortsatte med "Meet Me by the Moon-light" och "Rabbit in the Log". Christian gjorde en väldigt fin tolkning av "Where the Roses Bloom". Så bjöd paret på en Gillian Welch-låt "I Wanna Sing that Rock'n'Roll". Vi fick också höra "Jackson" i en bluegrassversion och en fin ballad "Memories of Mom and Dad". Som extranummer spelade gruppen "Mountain Dew". En mycket bra grupp som jag hoppas att få se på kommande arrangemang i vårt land.

Sist ut denna kväll var Malmöbandet **Tall Dark Strang-ers**. Det här är ett band som jag har hört ett antal gånger tidigare så förväntningarna var höga när de skulle äntra scenen. Bandet startade i högt tempo med "Miss You Ho-ney When You're Gone". Så kom en hyllning till Charlie Poole i "Goodbye Charlie", skriven av bandets gitarrist och sångare Jonas Jirhamn. De fortsatte med en gospel "The Lord is my Shepard". Så kom ytterligare en Charlie Poole-låt "I'm Gonna Live Highlife 'til I Die". Ännu ett par gos-pels följde, "Keep Your Hands on that Powerful Lord" och "No Depression". Ett fantastiskt kul band att lyssna till då de alltid har lite trevligt mellansnack samt är väldigt duk-tiga musiker.

Eftersom hustrun och jag hade runt fyra timmar hem så lämnade vi lokalen under bandets spelning, men det var inte av missnöje, tvärtom. Det var två mycket nöjda små-länningar som styrde norrut i den mörka oktobernatten. Ett STORT TACK till Kävlinge musikförening med Pär Hy-berg i spetsen. En kväll som jag kommer att minnas länge och hoppas att kunna återkomma nästa år.

LARS THELL



Danska duon The Tender Hearted.

PÅ TURNÉ: Blackberry Smoke i Lund 30 okt.



Marcus Thell åkte ner till Skåne över en helg för lite konserter.

Gruppen **Blackberry Smoke** från Atlanta, Georgia är ett av de namn som det gått väldigt bra för de senaste åren. Kvintetten lirar countryrock/sydstatsrock, inte helt olik 1970-talets band som Allman Brothers och Lynyrd Skynyrd – men de har även en del country/bluegrass-influenser. Det är genom detta som de fått turnera med Zac Brown Band (de var även ett tag på deras skivbolag) och Eric Church likväl som ZZ Top och Lynyrd Skynyrd.

I somras gjorde de ett bejublat framträdande på Sweden Rock-festivalen, som jag surt nog missade. Därför var det inget snack om saken att jag skulle till Mejeriet i Lund för att se dem uppträda vid detta Sverigebesök. Att Steve Earle och hans The Dukes skulle besöka Malmö två dagar efter Blackberry Smokes besök i Lund gjorde valet ännu lättare.

Förband var också amerikanska, **The Record Company**, en trio som lirade mer bluesinfluerad musik där sångarens slidegitarr tog mycket utrymme. De gav ett energiskt intryck och tror att deras stil mot Muddy Waters/Johnny Winter gick hem hos publiken.

Därefter hade vi nästan två timmars underhållning av Charlie Starr och hans gäng. "Like I Am", "Testify" som påminde lite om Nitty Gritty Dirt Band, lugna "One Horse Town" och de mer renodlade countryspåren "Livin' Hell" (finurlig text på den) samt "Good One Comin' on" tillhörde kvällens bästa stunder.

Jag tror att det utsålda Mejeriet var väldigt nöjda med den underhållning och musik som Blackberry Smoke levererade. Just genom deras väldigt varierade musikstil så fanns det både hårdrockare och Americanafolk i det rätt mixade publikhavet.

Jag fick en kortare pratstund med gänget efteråt, och de verkade försöka njuta av att de börjat få en rätt stor fanskara här i Europa - och Sverige tillhör deras favoritländer att spela i hälsade de.

MARCUS THELL

AMERIPOLITAN NOMINERINGAR

Nedan är årets nominerade till Ameripolitan Music Awards. Det Dale Watson-instiftade priset kan även i år gå till svenska artister. Dels är The Country Side of Harmonica Sam nominerade, och även svenska sångerskan Emmy lou.

Glädjande är också att flera av artisterna är kända från SCC; både Brennen Leigh och JP Harris finns bland de nominerade.

För att kunna rösta måste ni ladda ner Ameripolitan-appen, som kostar \$1.99. Prisgalan sker i Austin den 16 februari 2016.

Western Swing grupp

Billy Mata and the Texas Tradition
JP Cyr and his Radio Wranglers
Hot Texas Swing Band
Carolyn Sills Combo
Western Swing Authority

Western Swing kvinna

Carolyn Martin
Kristin Harris
Mikki Daniel
Stacy Lee Guse
Katie Glassman

Western Swing man

Jason Roberts
Billy Mata
Doug Moreland
Kelly Spinks
Coby Carter

Honky Tonk grupp

Casey James Prestwood and the Burning Angels
The Country Side of Harmonica Sam
The Starline Rhythm Boys
Jeff Woolsey and the Dancehall Kings
JP Harris and the Tough Choices

Honky Tonk kvinna

Miss Leslie
Kelsey Waldon
Margo Price
Brennen Leigh
Tara Dunphy

Honky Tonk man

Jake Penrod
Charlie Thompson
Cale Tyson
Mike Dart
Jason James

Rockabilly grupp

The Neon Stars
The Bellfuries
Don Diego Trio
The B-Stars
Nathan Belt & The Buckles

Rockabilly kvinna

Marti Brom
Sara Dee
Emmy Lou
Lara Hope
BaileyDee

Rockabilly man

Jinx Jones
Chris Casello
Wayne Hancock
Scotty Baker
Paul Pigat

Outlaw grupp

The Hillbilly Casino
Dallas Moore Band
The Ponderosa Aces
Jason Boland & The Stragglers
Eric Strickland and the B-Sides

Outlaw kvinna

Darci Carlson
Rachel Brooke
Bonnie Montgomery
Tommy Ash
Jesse Lafser

Outlaw man

Whitey Morgan
Roger Alan Wade
Cash O'Reilly
Scott H. Biram
Bloodshot Bill

PÅ TURNÉ: Steve Earle i Malmö 1 nov.

Marcus Thell var en av många som besökte KB/Kulturbolaget i Malmö denna söndagskväll för att se Steve Earle och hans band The Dukes.

Då jag redan var i Skåne sedan fredagen – då jag såg Blackberry Smoke i Lund – spenderade jag en stor del av den tidiga eftermiddagen åt att vara i närheten av KB's lokal i hopp om att haffa Steve Earle och få en autograf på ett gammal konsertprogram där han var en av de medverkande artisterna.

Efter dryga timmen frågade jag en av bandmedlemmarna om det kunde gå att få en signatur, och det visade sig att de skulle signera efter spelningen. Bandmedlemmen var basisten Kelly Looney, medlem av The Dukes sedan 1988.

Han visade sig vara väldigt trevlig och vi stod och pratade i höstkylan ett bra tag. Bl.a. avslöjade han för oss att Steve har en ny skiva i görningen – och denna berättade Looney hade Steve Earle själv beskrivit som "unapologetic country", så detta låter onekligen väldigt intressant. Vi hade också en lång pratstund om senaste skivan, bluesalstret "Terraplane".



Med mig som sällskap denna kväll var Erik Moreau från Gränna bluegrassfestival, och vi var långt ifrån ensamma denna kväll. Det var välbesök och snudd på trångt i lokalen, med en majoritet av "rockgubbar" i publiken.

Förbandet var The Mastersons, ett gift par som bestod av Chris Masterson på gitarr/sång och Eleanor Whitmore på fiddle/gitarr/sång. Båda av dessa är sedan några år tillbaka också medlemmar av kompbandet The Dukes – onekligen väldigt smidig lösning. De var inte alltför pjåkiga faktiskt. En fin stämsång, avslappnat mellan-snack och Americana-aktig musik. Röstmässigt fick jag lite Robbie Fulks från Chris och en dos Paulette Carlson (sångerska i Highway 101) i Eleanor.

De låtar jag gillade bäst med dem var den nya låten "I Found You" och den efterföljande låten "Long Gone" från debutskivan. De lämnade scenen efter dryga 30 minuter.

Steve Earle och de fyra medlemmarna i The Dukes anträdde scenen strax före 21. Att han hade en ny skiva i bagaget var påtagligt. Första fem låtarna kom från "Terraplane", likaså kom ytterligare fyra låtar från skivan mot slutet av setet. Dock var de inledande "Baby Baby Baby (Baby)" och "You're the Best Lover I Ever Had" väldigt bra med fint gitarsspel av Masterson, stämbas från Looney och munspel från en Steve Earle som verkade vara på glatt spelhumör denna dag.

Direkt efter de fem låtarna från "Terraplane" betade han av "de obligatoriska" låtarna i rask takt. "My Old Friend the Blues", "Someday", "Guitar Town" och "Copperhead Road" följde efter varandra och det avslutades med att Earle lite skämtsamt kommenterade det med "and now that that's sorted...".

I och med att senaste skivan är blues så hade han bitvis anpassat setet och



tagit med ett par av hans bluesigare nummer ur låtkatalogen, såsom "South Nashville Blues" och även "CCKMP". Det blev även en Howlin' Wolf-cover i "Forty-Four Blues". Givetvis kom favoriten "Galway Girl" med Steve på mandolin.

Det rockades på lite mer mot slutet med fler "Terraplane"-låtar och "Go Go Boots are Back". Han lämnade scenen efter en oväntad "Hey Joe". Som extranummer fick vi ett av hans senaste politiska alster "Mississippi, It's Time" som var riktigt bra. "Down the Road" (både "del 1" och "del 2") var också väldigt bra här.

Publiken hade inte fått nog och Earle och gänget fick återvända till scenen igen där "The Revolution Starts... Now!" och en cover på "Wild Thing" blev det sista för kvällen.

Vi fick rätt så prick två timmar (inkl dubbla extranummer) och en Steve Earle som jag tyckte gav ett piggt och rätt alert intryck. The Dukes var lika bra och tigha som alltid.

MARCUS THELL

PÅ TURNÉ: Session Americana i Växjö 16 okt.

Den 16 oktober körde hela familjen in till Utvandrarnas Hus i Växjö för att lyssna på Session Americana från Boston. För arrangemanget stod Växjö Country Roots Festival.

När vi kom dit bjöds vi på "bubbel" att dricka, samt mingel och "jam" med musikerna. Kl 19.30 började de spela och sjunga. En musikgenre med blandning av country-bluegrass-blues.

De blandade friskt med lugna låtar och snabbare tempo. Hela tiden med glimten i ögat och mycket skratt och bus. De bytte instrument med varandra under spelningen. De spelade på mandolin, gitarr, trummor, fiol, dragspel och munspel. Han som spelade munspel hade ett skönt Toots Thielemann-stuk! Ett gäng medelålders musiker med känsla för "det där". Vi gillade musikstilen alla tre, Kevin och Christer diggade på...

Vi köpte deras senaste CD "Pack Up the Circus". En bra CD med kvalitet i ljudet och låtarna är i stort sett desamma som de sjöng på Utvandrarnas Hus. Gillar man en frisk blandning av musikstilar är Sessions Americana ett perfekt val!

Med hälsningar från MARIE, CHRISTER och KEVIN ASCHENBRENNER, Lenhovda

PS. Vi fick reda på att Växjö Country Roots Festival anordnar en 7-timmars festival igen på Palladium i Växjö den 16 april 2016. Man kan köpa biljetter över Tictet redan från 1 december

COUNTRYGÅVAN

Lars har redan nämnt att det är dags att ånyo betala medlemsavgift för kommande året. Vi tackar i förhand alla som förnyar och fortsätter att stödja vår verksamhet.

Vid betalning är det mycket viktigt att ni anger ert medlemsnummer så vi lätt vet vilka som betalat in. Betalar ni innan året är slut så är ni automatiskt med i en utlottning om bra svenska country-/bluegrassalbum.

Ni som betalade 210:- under hösten har redan betalt medlemsavgiften för 2016, och är med i tävlingen.

Precis som förra året har vi **COUNTRYGÅVAN** i år också. Då vi har kvar pengar sedan förra året när countrygåvan startades så har vi valt att ha en lägre frivillig summa i år (satt till 30:-).

Tanken med countrygåvan är att vi vill kunna stödja eller belöna någon aktiv inom country- och bluegrass-musiken i Sverige. Det kan vara allt från stöd till skivinspelning, inköp av instrument eller att hjälpa en festival.

Tina Jaxén var den första som fick countrygåvan av oss. Nästa pristagare offentliggörs på vårt årsmöte 19 mars.



Latest News

Avliden hitmakare från 70-talet



Artisten Tommy Overstreet avled den 2 november i en ålder av 78 år. "T.O." som han kallades hade elva topp10-hits under 1970-talet där låten "Ann (Don't Go Runnin')" tog sig upp på andraplatsen 1972. Hans listframgångar ebbade ut på 1980-talet och Overstreet blev en av de första countryartisterna att börja uppträda i staden Branson. Han flyttade senare till Oregon där han avled.

Ny Nashvilleserie

Dwight Yoakam ska producera en komiserie tillsammans med skådespelaren Jack Black. Serien ska heta *Belles and Whistles* och handlar om en familjefar som sparkas från hans jobb i Silicon Valley och flyttar sin disfunktionella familj till Nashville för att istället prova lyckan i musikbranschen. När serien ska ha premiär är ännu inte offentliggjort. Likaså har det inte nämnts något om ifall Yoakam eller Black kommer medverka även framför kameran.



Svensk artist prisad i USA

Karin Lindberg, eller Carrie Hall som är hennes artistnamn, har fått ett musikpris från USA för sin låt "You are Not Alone".

Låten skrevs efter att två unga killar dog i en bilolycka i våras och då

Carrie kände familjen ville hon ge tröst genom att skriva en låt. Resultatet blev "You are Not Alone".

Låten blev senare vald till "Månadens låt" på Akademisk Music Awards Los Angeles. Som pris får hon en marknadsföringsbudget för ett år. I en intervju berättar Carrie *Jag är tacksam, det är överkligt, men fantastiskt roligt. På det här viset kommer de här två pojkarna alltid att bli ihågkomna - det är deras låt.*

Vi från SCC skickar ett grattis till Carrie!

Lady Antebellums ena sångare, Charles Kelley kommer under 2016 att ge ut en soloskiva. Det är ännu inte klart när skivan exakt ges ut - och Kelley är mycket tydlig med att Lady Antebellum inte ska splittras. *Jag hade inte gjort detta utan att Hillary och Dave gett sitt godkännande. Lady Antebellum kommer alltid att vara mitt huvudfokus*, berättar han i samband med en pressträff.

Countryikonen Loretta Lynn



kommer att ge ut sitt nya studioalbum 4 mars. Skivan, som ska heta "Full Circle" ges ut av bolaget Legacy. Producenter för albumet är Lynns dotter Patsy Lynn Russell samt Johnny

Cashs son John Carter Cash. Skivan spelades in i Cash Cabin Studio.

Skivan bjuder på 13 låtar och innehåller dels lite cover, på bl.a. en del Carter Family-låtar, en del nyskrivet material samt att Lynn gör nya versioner av ett några låtar ur hennes stora låtskatt - däribland hitlåten "Fist City" samt den första låt hon någonsin skrev "Whispering Sea". Hon har även gästinhopp av Willie Nelson och Elvis Costello på skivan. Detta är Loretta Lynns första skiva sedan den Grammisbelönade "Van Lear Rose" från 2004.

Artist kämpar mot cancer

Artisten Joey Martin Feek, ena delen av äkta paret Joey+Rory har kämpat mot sin cancersjukdom i dryga 18 månader. Dock har den inte gett med sig, trots aggressiv vård. I oktober offentliggjorde maken Rory Feek att de avbrutit behandlingen och att Joey ska spendera sin sista tid i hemmet tillsammans med familjen och släkten - däribland parets lilla dotter Indiana.

Rory har skapat en blogg om deras vardag som är en rörande läsning. Bloggens adress är www.thislifeilive.com



Joey (t.v.) och hennes make/sångpartner Rory



Skivnytt

Ett urval av nya plattor som kommer att ges inom kort.

Hank Williams Jr. It's About Time Nash Icon 15/1
Sierra Hull Weighted Mind Rounder 29/1
Lucinda Williams The Ghosts of Highway 20 Highway 20 5/2
David Ritschard & Krokodiltårarna Simmar för livet 10" Rootsy 26/2
Loretta Lynn Full Circle Legacy 4/3

Prisvinnare

Under hösten skedde ett par olika prisgalor. Här är vinnarna från dem.

Vi börjar med vinnarna på årets **CMA-gala**.

Den stora 'snackisen' efter galan var Chris Stapleton som tog stor-slam med tre vinster – däribland för bästa manlige artist och bästa album.

Årets underhållare

Luke Bryan

Årets singel

Little Big Town - "Girl Crush"

Årets album

Chris Stapleton - Traveller

Årets sång

Little Big Town - "Girl Crush"

Årets kvinnliga artist

Miranda Lambert

Årets manlige artist

Chris Stapleton

Årets grupp

Little Big Town

Årets duo

Florida Georgia Line

Årets samarbete

Keith Urban & Eric Church - "Raise 'Em Up"



Chris Stapleton och hans tre CMA-priser.
Foto: CMA.

Årets musiker

Mac McAnally (Gitarr)

Årets musikvideo

Maddie & Tae - "Girl in a Country Song"

Årets nykomling

Chris Stapleton

Americana Music Awards

På Americana Music Awards blev varken First Aid Kit eller Doug Seegers vinnare, utan årets nykomling gick till Shakey Graves.

Årets album: Lucinda Williams - "Down Where the Spirit Meets the Bone"

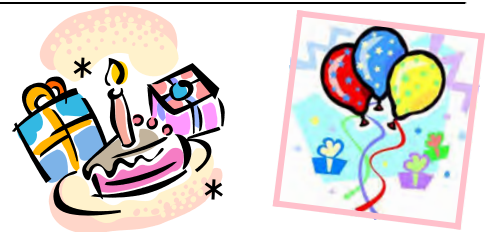
Årets artist: Sturgill Simpson

Årets duo/grupp: The Mavericks

Årets sång: Sturgill Simpson - "Turtles all the Way Down"

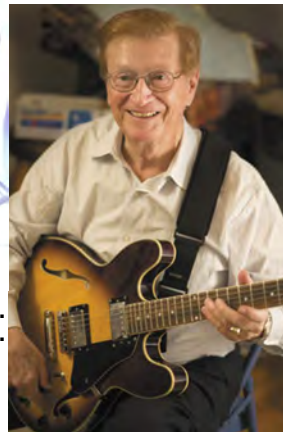
Årets nykomling: Shakey Graves

Årets musiker: John Leventhal

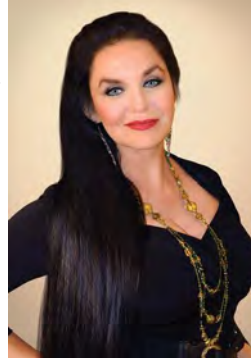


Födelsedagar

Följande fyller år den närmaste tiden. SCC lyfter självklart på hatten och gratulerar.



Hall of Fame-medlemmen och en av de mest anlitade studiogitarristerna, **Harold Bradley** fyller 90 år den andra januari.



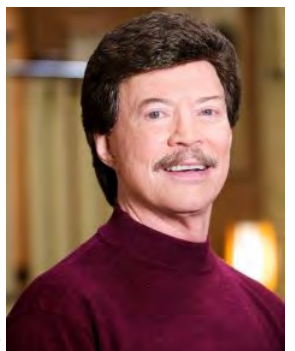
Crystal Gayle

(bilden) fyller år den 9 januari, hon blir 65 år. Gayle, som är lillasyster till Loretta Lynn, har haft en framgångsrik karriär med 34 topp10-hits, varav 18 listettor sedan 1970-talet. Hon har även vunnit två CMA-priser som årets kvinnliga artist samt en Grammis för låten "Don't It Make My Brown Eyes Blue".

Naomi Judd, ena delen av mor/dotter-duon The Judds fyller 70 år den 11 januari. The Judds är den mest framgångsrika kvinnliga duon genom tiderna. De har vunnit nio CMA-priser och fem Grammisar. Utöver det fick de 20 topp10-hits under sina knappa tio år som aktiv duo. I början av 1990-talet fortsatte dottern Wynonna som soloartist, även om The Judds har återförenats genom åren.

Sångaren Bobby Goldsboro

, mest förknippad med sin stora miljonsäljande hit "Honey" från sent 1960-tal, fyller 75 den 18 januari. Låten "Honey" spelades in av en rad artister, däribland Björn Ulvaeus som gjorde en svensk version under namnet "Raring".



Den ikoniska **Dolly Parton** fyller 70 år dagen efter Goldsboro.

I nästa SCC-Nytt...

Kommer ni bl.a. att kunna läsa om **ALLT INFÖR ÅRSFESTEN**, en **EXKLUSIV INTERVJU** med **DAVID RITSCHARD**, **TOMMY ALLSUP** och givetvis **RECENSIONER** och **SWING** från **LILLIES** med mera.

Vill ni bidra med material? Mejla i så fall det senast den **15 februari** till **marcus.thell@home.se**
 Höstnumret av tidningen kommer till er i slutet av februari.

THE

ULTIMATE COUNTRY CRUISE

28 - 29 April 2016

En kryssning helt i countrys tecken ombord på Silja Galaxy

-Den ultimata Countryfestivalen!

Countrykryssning
torsdag - fredag

LIVEMUSIK
PÅ 4 SCENER!

★ Country & Westernmarknad ★ Taxfreebutik ★
★ Countrydisco & karaoke ★ Linedance ★

★ Medverkande: ★
★ 2015 års Country SM vinnare på scen ★
★ och många fler ★

Pris från 275:-



COUNTRYSM

För aktuell info:

www.ultimatecountry.se

INDOOR COUNTRY FESTIVAL

BEST WESTERN GUSTAF FRÖDING, KARLSTAD 2016

FRE-LÖR
29-31 JAN

Winter Rockin Country Style

COUNTRY · ROCKABILLY · BLUEGRASS · OLD TIME MUSIC · ROCK'N'ROLL



Pat (FRE)
McGinnis
& HIS THREE STARS
VINTAGE ROCKABILLY & COUNTRY



Cherry Tess (LÖR)
AND HER RHYTHM SPARKS
ROCKABILLY & ROCK'N'ROLL



Rob Coffinshaker (FRE)
Country Rock Revenue



THE TROUTMEN (LÖR)
ROCKABILLY & COUNTRY



DON REDMON DUO

Pure Country (FRE/LÖR)

CHIM & MAG

Country duo (FRE/LÖR)

DJ  **BOPSTER**

ROY HANDCUFF

Pure honky tonk (LÖR)

ROCKRIDGE BROTHERS

Old time and Bluegrass (LÖR)

GRASSRIDE

Traditional Bluegrass (FRE)

MUSIK PÅ TVÅ SCENER • ENTRÉ: 250:- per dag. Fököp tvådagars 425:-

Fököp Scalateatern/Ticnet/På hotellet. Boendepaket: Pris från 870 kr /natt. Del i Dubbelrum (inkl. frukost, buffé, entré)

BEST WESTERN Gustaf Fröding Hotell & Konferens 054-670 000, www.gustaffroding.se



BUSS NR:4 från Stora Torget
i Karlstad stannar vid hotellet.
Gratis bilparkering vid hotellet.

BEST WESTERN
Gustaf Fröding
KARLSTAD HOTELL & KONFERENS

BLUEGRASS
& COUNTRY
MUSIC
ASSOCIATION

